

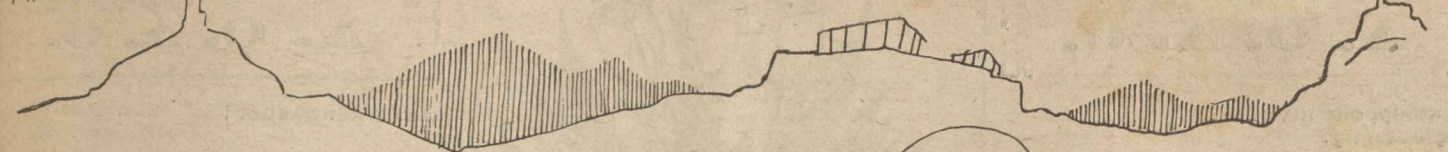
ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΣ Ε'
249

7.32

Η ΑΘΗΝΑ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Κι' άλλη μία φορά, αν δεν απατώμαι, είχα γράψει απ' την σελίδα αυτή πως αν υπάρχουν χίλιοι και δυο χιλιάδες άνθρωποι που κάθε καλοκαίρι έχουν τα μέσα να ζητούν στην λουτροπόλεις του εξωτερικού λίγη δροσιά κι' ένα ξεκούρασμα απ' το καμίνι της αθηναϊκής ασφάλτου, αυτοί οι κύριοι δεν μπορεί να μας ενδιαφέρουν κι' ούτε είναι βολετό να πάρουμε την ζωή τους για βάση. Εκείνοι που τραβάνε την προσοχή και το ενδιαφέρον μας είναι οι πολλοί, η μάζα, και αυτούς θα πρέπει να δούμε με ποιους τρόπους κατορθώνουν να ξεγελάνε το άττικο λιοπύρι.

Οι πολλοί λοιπόν αυτοί, αγαπητοί μου φίλοι—και μην νομίζετε πως σας κοροϊδεύω—παραθερίζουν στα σπίτια τους! Μ' άλλα λόγια ή Αθήνα παραθερίζει στην... Αθήνα! Η κακομοίρα δεν μπορεί να κάνει ρούτι απ' τον τόπο της, και βρίσκεται καρφωμένη στη θέση της τόσο γερά που καμιά δύναμη δεν μπορεί να την ξεσηκώσει...

Άλλες χρονιές υπήρχε μια μικρή πιθανότητα να ξεκινήσει κανείς και να πάει, όχι βέβαια στο εξωτερικό—μá λίγο πιο έξω. Εφέτος όμως ούτε αυτό φαίνεται πως μπορεί να γίνει. Τα οικονομικά σχέδια, ή κρίσις, οι περιορισμοί, ή ελαττώσεις των μισθών και των αποδοχών έχουν φτάσει σ' ένα τέτοιο σημείο που μόλις και μετά βίας είναι κατορθωτή ή ισοσκελισμός του προϋπολογισμού ενός εκάστου. Συνεπώς καμιά σκέψη δεν μπορεί να εμφοιλοχωρήσει για μιάν έστω και λιγότερη αποδημία μας. Η Αθήνα είναι ο μόνος τόπος που μας απομένει να παραθερίσουμε μ' όλη μας την άνεση, και γι' αυτό πρέπει να το πάρουμε απόφαση μία και καλή και να φροντίσουμε να συντονισθούμε με την κατάσταση, και προπαντός να πείσουμε τους έαυτούς μας πως δεν υπάρχει ιδεωδέστερος τόπος αναψυχής από την... Αθήνα!

Άλλωτώρα κινδυνεύουμε να ξεροψηθούμε σαν τα παξιμαδάκια του φούρνου. Όσο για της απτραξιόν που μας προσφέρει μια θερινή πλάζ ή ένα βουνό, μπορούμε μού φαίνεται, με λίγη καλή διάθεση πάντοτε και με λίγη ακόμα περισσότερη φαντασία, να τα βρούμε και στην Αθήνα. Και πρώτα-πρώτα μπάνια;.. Τό ευκολώτερο πάντων! Εάν μ'έν π ρ α γ μ α τ ι κ á κάνουμε μπάνιο, θα κατεβαίνουμε στο θάλασσο και θα βουτάμε στην θάλασσα, αν πάλι όλη ή αγάπη της θάλασσάς μας περιορίζεται σέ μιάν εμφάνισή μας παρά τίν' άλλος, τότε ένα μαγιό και κάθε Κυριακή πρωτ' σουλάτσο στην Πλωράδα! Έτσι ικανοποιούμε την καλοκαιριάτικη ιδιοτροπία μας με τό παραπάνω.

Τώρα μήπως θέλετε βουνό και πρασιναδά; Κι' αυτό εύκολο. Παίρνετε ένα τράμ και φτάνετε ίσαμε τό τέρμα του. Εκεί περπατάτε λίγο και βρίσκεσθε κάτω από ένα δενδράκι. Ξαπλώνεσθε ανάσκελα, ανάβετε ένα τσιγάρο και περιορώντες τό ορίζοντο στερέωμαι κοροϊδεύετε, αν θέλετε, τό σύμπαν. Κι' αν σ' όλα αυτά προσθέσετε και μιάν «παγωμένη λεμονάδα του πάγου»—πως την διαλαλούν οι πωλητά της—έχετε την άπλυτη ψευδαίσθηση μιάς καλοπληρωμένης θερινής διαμονής σ' ένα γραφικότατο χωριουδάκι.

Μά θα μού πητε, όλα αυτά καλά, πως όμως θα μπορούσαμε να εξασφαλίσουμε ένα δροσερό ύπνο και προπαντός άπλη-

λαγμένο από τά κουνούπια και της σκνίπες; Κι' αυτό μπορείτε να τό επιτύχετε πολύ εύκολα και με σχετικά μηδαμινή δαπάνη. Τοποθετείτε πλάι στο κρεβάτι σας απ' την μία μεριά έναν άνεμιστήρα κι' απ' την άλλη ένα έντομοκτόνο κι' έτσι και δροσιά έχετε και δεν σας ένοχλούν οι νυχτερινοί αυτοί άνεπιθύμητοι επισκέπται!

Με τόν ίδιο τρόπο αν θελήσετε θα βρήτε σέ όλα μιά λύση. Βλέπετε όλα αυτά, όπως και στην άρχη είπα, είναι ζητήματα λίγης καλής διαθέσεως και λίγο περισσοτέρας ακόμα φαντασίας. Άλλωστε, έδώ που τά λέμε, μυστικά και μεταξύ μας, σας άρέσει-δεν σας άρέσει, δεν έχετε τίποτε άλλο καλλίτερο να κάνετε. Συνεπώς παρά να γκρινιάζουμε και ν'άφινουμε να φαίνεται ή κρίση μας καλλίτερο πάντα θάναί να κάνουμε λίγο τούς ιδιότροπους και τούς ξεμανφισίστας!

Είναι ή μόνη διέξοδος που έχουμε άπέναντι τρίτων και ή μόνη λύσις άπέναντι τών ίδιων τών έαυτών μας. Καί πρέπει να την παραδεχθούμε άσυζητητέ κι' ένόσω υπάρχει ακόμα καιρός γιατί ύστερότερα όταν έκτεθοίμε σέ γκρίνιες και σέ μεμφιμοιρίες για την ύφισταμένη κατάσταση και κρίση θάναί άργά και πολύ άσκημα να θελήσουμε να άναιρέσουμε τά λόγια μας. Δεν θα μάς πιστεύουν πώς κι' έκτός αυτό, κι' αν ακόμα θα προσποιούντα πως μάς πιστεύουν, στο βάθος θα αντιλαμβάνονται της πραγματικής αιτίας που μάς ανάγκασαν να αλλάξουμε γνώμη και τό παιχνίδι του «ιδιότροπου» και του «ξεμανφισίστα» θα πάη περίπατο!...

Είπαμε λοιπόν και πιστεύω να μην έχετε καμιάν άπορία ως προς την σύνταξιν της συγκαταγωγής τών απαιτήσεων και τών υποχρεώσεων του καλοκαιρινού παραθερισμού μας. Άς μού έπιτραπή έντούτοις να τό συνοψίσω έδώ με λίγα λόγια:

Π ρ ω τ ή :
Μπάνιο ή άπλως εμφάνισις άν-μαγιώ στην θαλάσσια παραλία. Ξεροψήσιμο στον ήλιο και μερικές φωτογραφίες για ν'άχουμε να τής επιδεικνύουμε σ' όποιον δυσπιστεί.

Α π ο υ ε υ μ α τ ά κ ι :
Ένας περιπατάκος με τό τράμ ίσαμε ένα τέρμα. Ξάπλωμα στην πρασιναδά. Λίγος ρωμαντισμός. Λίγη ποίηση. Μιά λεμονάδα. Και τελευταία απ' όλα μιά-δυό φωτογραφίες—χρειάζονται και δώ τεκμήρια.

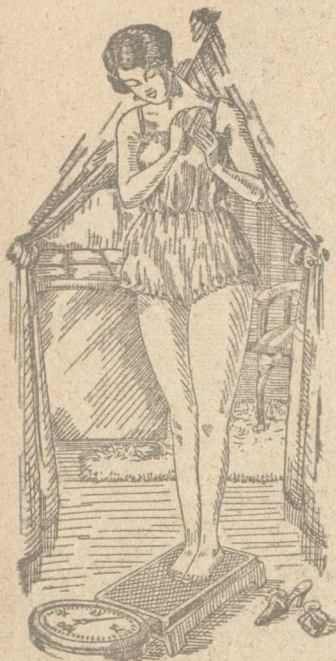
Ν ύ κ τ α :
Είς ενέργειαν ο άνεμιστήρας και τό έντομοκτόνο. Έδώ δεν χρειάζεται ούτε εμφάνισις κομψή, ούτε ρωμαντισμός, ούτε ποίησις, ούτε τίποτε... Φωτογραφίες άπαγορεύονται...

Αυτό είναι! Δεν πιστεύω νάναί και τόσο δύσκολο! Άλλωστε—να τό επαναλάβουμε—δεν είναι στο χέρι μας να διαλέξουμε! Συνεπώς...

Κι' έπειτα μην τό παίρνετε και τόσο σοβαρό! Όχι! άδελφέ! Αυτό δά μάς έλείπε να δίνουμε σημασία σέ τέτοια μικροπράγματα! Θάταν άστείο και κουτό! Έμäs μάς άρέσει να παραθερίσουμε στην Αθήνα. Κέφι μας είναι! Δεν πιστεύω να δώσουμε και λόγο γι' αυτό;

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

KISSING A

Δισκία κατά της ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

από φυσικά άλατα τών Ιαματικών πηγών Bad Kissingen (Γερμανία) μετά φυτικών εκχυλισμάτων. Οδδερμικήν στομαχικήν άνωμαλίαν έπιφέρουν.

Άπτελεσματική έσφαλής Πωλούνται εις τά φαρμακεία εις κυρία τών 100 δισκίων.

Γεν. Άντ.

Τζούρος και Καρράς

Πλατεία Άγ. Θεοδώρων 9, Παρακαταθήκη Πάτραι, Β. Φωτόπουλος, Πατρέως 66. Θεσ/νίκη Καραβίδας και Σια Στάδ Φοργίου Τηλ. 53—87.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΟΝΗ

Χρησιμοποιήσατε τά πραγματικώς Ραδιενεργά θεραπευτικά Καλλυντικά του έν Παρισίους Laboratoire de Radiumtherapie :

ΣΑΠΟΝ—ΚΡΕΜΑ και ΛΟΣΙΟΝ «ELER»

Ραδιενεργά διά την περιποίησην και θεραπείαν της έπιδερμίδος, τριχοπτώσεως και πιτυρίασεως

Έκτελούνται θεραπείαι ψυτίδων, παχυσαρκίας, έλαττωμάτων έπιδερμίδος και τόνωσις του στήθους διαμορφώσεως ρινός κ. τ. λ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Αισθητικής και Καλλοπισμοῦ

Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Μητροπόλεως 1α (Πλατεία Συντος).

ΤΑΣΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται και βάφονται εκ νέου εις ούλους νέους χρωματισμούς θελήσετε εις τό 'Ηλεκτρικόν Γερμανικόν βαφείον Δερματίνων ειδών

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τά παγκοσμίον φήμης Γερμανικά χρώματα 'Η έργασία του Έργοστασίον μας ήγγυημένη

Ζητήσατε ύγρα Car's δια Δευκά υποδήματα

Πωλούνται εις όλα τά υποδηματοποιεία και συλλεγαν ANTI ΔΡ. 15

Είμαι πουδραρισμένη καθ' όλην

ήμεραν. Έγλύτωσα από την γαλάζια

υύτης. Εύρηκα επί τέλους την πο

που ήθελα και αυτή είχε ή Πο

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΘΕΡΩΝΕΤΕ ΤΟ ΡΟΔΑΛΙΝΟ ΧΙΟΝΙ

Α. Ο. Δ. Ο.

Η παλαιοίρα κινητή-
ριος δύναμις.

Κατά της άγγλικής εφημερίδας, ο "Άγγλος μηχανικός Σέπουρντ ανέκαλυψε μηχανήματα με το όποιο μπορεί να χρησιμοποιήσει την δύναμη της παλαιοίρας.

Το μηχανήμα του είναι απλούστατο, τόσο που αδυνατεί κανείς να πιστέψει ότι χρειάστηκε τριάντα χρόνια για την κατασκευή του. Το κύμα της θάλασσας, όταν ύψοι πλημμυρίζει, θέτει σε κίνηση μια κινητήρια μηχανή δύναμης 8 ίππων. Άλλα η μηχανή αυτή κατασκευάστηκε μόνο για τα πειράματα. Σε λίγον καιρό ο Σέπουρντ θα εγκαταστήσει στο ίδιο μέρος, στο Πάγκαμ, μηχανή δύναμης 72.000 ίππων. Η μηχανή θα λειτουργεί με την δύναμη της θάλασσας 4 ώρες στην πλημμυρίδα και 4 ώρες στην αποπύριδα.

Θαλασσο...παντρίες

"Ένας χωρικός όνομα Ζάτ, χήρος, είχε μια κόρη, την οποία πάντρεψε με ένα άλλον χήρον, τον Μπόσντελ, πατέρα της θύρας "Αννας από τον πρώτον του γάμο.

Ο Ζάτ έρωτεύθηκε κατόπιν την "Αννα, την κόρη του γαμπρού του, και την πήρε. Έκείνος ήταν 48 χρόνων και η νέα 16.

Από τον γάμο αυτόν ο Ζάτ έγινε παππούς της γυναίκας του εξ' αγχιστείας, γαμπρός του γαμπρού του και ταυτόχρονας και της κόρης του, την οποία θα έζη και πεθερό.

Όσο για την "Αννα, την κόρη του Μπόσντελ, την νυν κυρία Ζάτ, αυτή έγινε πεθερά του πατέρα της, ο οποίος είναι και πεθερός του πεθερού της.

Η ασθένεια των άρχαιων
αίγυπτίων.

Ο δόκτωρ Σούχι στην Χάρντελμπεργκ της Γερμανίας εξετάζει, γράφει η παραινέση «Κομμένης», 80.000 αιγυπτιακές μούμιες. Ο Σούχι δεν της εξετάζει από αρχαιολογικής απόψεως, αλλά από καθαρώς ιατρικής. Ως τώρα ανέκαλυνε ότι οι άρχαιοι Αιγύπτιοι άγνοούσαν την λέπρα και της μεταδοτικής αρρώστιας, παρά την γνώση των άλλων επιστημόνων. Επίσης παρατήρησε πως η μούμια των ανθρώπων του λαού έχουν οδοντοστοιχίες υγιέστερες, ενώ των ανθρώπων της ανώτερης τάξεως έχουν όλα σχεδόν τα δόντια τους κατεστραμμένα. Η σήψη των δοντιών ήταν, όπως και σήμερα, πρόνομο των ανώτερων τάξεων. Μόνο οι Φαραώ και οι μεγάλοι άρχοντες είχαν κατεστραμμένα δόντια.

Η ΚΥΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Ο σύζυγος.—"Αχ, αυτός ο κινηματογράφος! Τι θαυμάσια εφευρέσεις! Από τον καιρό που άρχισε η γυναίκα μου να παρακολουθεί τα διάφορα κινηματογραφικά έργα, έχανε το καλλίτερο έργο... στην ζωή της.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

—□□—

Σε λίγο από τα μάτια μου το τραίνο θα χαθή...

Παίρνε μαζί του μια ξανθή...

—Ω, η καρδιά μου πως πενθεί!

Την αγαπούσα τόσο...

Μαλλόμα μου κατάξανθα, χειλάκια φλογερά, γλυκά ματάκια πονηρά, πως ξέρει αν καμιά φορά θα σάς ξανανταμώνω ;...

"Ησθε τρελλή, περαστική, και με γλυκιά

την κάμαρα έκανε φωλιά,

κι' έδωσε μερικά φιλά,

κι' έφυγε σαν τρυγόνι...

Φεύγει το τραίνο, μα μαζί μ' αυτό—τί συμ-

φορά !—

Νά, ταξιδεύει θλιβερά

κάθε μου σκέψη και χαρά

σε κάποιον του βαγόνι...

Γύρισε τραίνο γρήγορα, ω γύρισε ξανά !

Γύρισε και διώξε το βραχνά

π' άρχισαν να με τυραννέ,

και τη χαρά μου φέρε...

Και το μαντίλι μη ρωτάς, που σάνει και

καλά

—βαρύ άπ' τα δάκρυα τα πολλά—

μού έλαπτοτέλνει απαλά

το τελευταίο χαίρε...

Πάει, νά, μητρε στην καμιά, το τραίνο πά

έχει χαθή...

Πάει μαζί του κι' η ξανθή

—Ω, η καρδιά μου πως πενθεί!

Την αγαπούσα τόσο...

Μαλλόμα μου κατάξανθα, χειλάκια φλογερά, γλυκά ματάκια πονηρά, πως ξέρει αν καμιά φορά θα σάς ξανανταμώνω ;...

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

"ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ,"

ΑΡ. 15

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΠΕΥΤΙΝΕΤΟ

Ο αξιωματικός.—"Ακου δώ! Σε ποιόν μιλάς έτσι; Σε κανένα θάλακα ή σε κανένα λογία;

Ο νεοσύλληκτος.—Νά σάς πώ... Δίν το ξύλο ακόμα καλά-καλά γιατί δεν έμαθα τους βαθμούς.

Α. Ο. Δ. Ο.

Ποντικεπόλεμοι !

"Ένας από τους μεγαλύτερους πόλεμους που διεξάγονται υπό τον ήλιο, πόλεμος βασικά χωρίς κανόνα, χωρίς διακρίσεις, είναι όμως εξοντωτικός με οδυνηρές συνέπειες. Αν όχι περισσότερο—είναι ο πόλεμος των ανθρώπων εναντίον των ποντικών.

"Ένα ζεύγος ποντικών παράγει, κατά τον δρόμο, τριάντα απογόνους τον χρόνο, τρεις γεννήσεις από δέκα ποντικά κατ' έτος.

Μετά τρία χρόνια, εάν υποθέσουμε, ότι εκ της αυτής κοιλίας απόγονοι ζευγαρώσουν, έχουμε τον αριθμό των είκοσι εκατομμυρίων, εκατόν πενήντα πέντε χιλιάδων, ποντικών ενενήντα δύο ποντικών !

Μετά τέσσερα χρόνια, το ποσοστό των τριτογενών ζεύγους θα έχει εν δύο ποντικά κατά εκατομμύρια απογόνους.

Σ' αυτό τον φοβερό πόλεμο, ο άνθρωπος έχει πολύτιμους συμμάχους και ο ποντικός συνεπώς, ασπόνδυλος έχθρος.

Μεταξύ των πιο παράξενων εχθρών του ποντικού είναι ο άλικγκάτορ (ένας μικρός κωδελάς) ο οποίος, αντιπαθών τους ποντικούς, άρσενκεται να κλέβει τον παπικό στην φωτίες της "Αφροίτης χωρίς να σπάζει αυτά τα θρομερά ζώα. Τότε τα κρινεται τον κομμένο... Τότε τα σκοπεύει ποντικά πλησιάζουν κοντά του και πιδίδονται σε διάφορες άρχουσες θέσεις και αναμείν. Ο "Αλικγκάτορ προσπαθεί και μένει πνέον, με μια του χαρά και δλν την οικογένεια.

Οι χωρικοί είναι
την στρίγγλα.

Σ' ένα δάσος κοντά στην Σλαβονία, πάνω στα Καρπάθια, θρόνιζε άποψημένο το πτώμα μιας γριάς που ζούσε μόνη χωριουδάκι Νερόβ, όπου, άλλωστε, έζησε κανένα συγγενή.

Η γριά είχε εγκατασταθεί σ' ένα σπίτι και ζούσε προλέγοντας την τύχη ή κακή ζουσα διάφορα μαγικά ποτά.

Μια γειτόνισσά της είχε διαβάσει τα βράδυ ειδή την γριά σ' ένα έργο που να συνομιλή με τον διάβολο. Την ώρα που έπεθεβαίωσε κι' άλλος χωρικός, λέγοντας, ενώ επέστρεφε τα μεσάνυχτα από ένα γούρυσ του, συνήντησε την γριά που λούσε με τον διάβολο.

Καθώς απέδειχθη από της άναστασίας φήμες αυτές έγιναν πιστευτές και η γριά θεωρηθείσα ως στρίγγλα, άπληξη από το από το σπατά της από τους χωρικούς και την μετέφεραν στο δάσος και την έκαψαν.

ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ "ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ,"

Έχει πού δέν μπορεί κανείς να αναγράψει μόνιμον στέγασθ θεάτρου.— Έθελποι και θασάρχη μεταβαλλόμενοι σε μόντέρους περιπλανωμένους Έουδαίους.— Από τόν Άνναν στόν Καϊάφαν κι' από τό Ένα θεάτρο στό άλλο.— Ζωή ληστεφυγείδων.— Κουταρμελιό κι' άνεύθυνες πληρεφορίες.

Νά μή σέ καταδικάσει ο Θεός να μείνης άστεγος και να γυρίζεις πότο-πότο, εκλιπαρώντας λίγη σιλοξενία. Θα πάθεις ό,τι έπαθε ο φίλος Παρασκευάς τό σπεινόν καλοκαίρι, που κάθε τρεις μέρες αλλάζει κι' από μια συνοικία, κι' από μια μάντρα, για να στεγάσει την πολυμελή... οικογένειά του! Κι' εύτυχώς που έφέτος η θεατρική σκηνή έπληθύνθησαν σάν την άμμο της θαλάσσης μέσα στην Άθήνα...

Από ένα μήνα τώρα στήναμε καρτέρι στόν θάσο Οικονόμου για να τόν πετύχουμε κάπου και να εισέλθουμε στά παρασκήνια του πού άρχαν συνεντεύξουν και κουτσομπολίου. Κι' εκεί που την μία μέρα κανονίζουμε να πύε στού "Παπαζώνων", μαθαίνουμε από της εφημερίδας πως άργισε παραστάσεις

Μαρία Κρεσβάτα.

στο "Καπιτόλ". Έχει πού πηγαίναμε στό "Αλφειό", δρίκαμε την πόρτα κλειστή και παίνομε την πληροφορία πως το συγκρότημα μετεφέρθη στόν "Έσπερο" ή στην "Αλ-ηναίαν". Έπί τέλους μας έβωσε η επέμβασις τού... άστεροσκοπίου. Μας έπληροφόρησε πως το συγκρότημα Οικονόμου εγκατέλειψε τόν πλανήτη μας και... ουρανοδατεί. Έπεισε να τό αναζητήσουμε σά... "Αστο α! Πήραμε τόν νέο πλότη οδηγό των δώων "Αθηνών—Πειραιώς" και ανακαλύψαμε ότι τα "Αστρα" είναι... αθηναϊκή θεατρική μάντρα, κειμένη παρά τόν άστερισμόν τού Μεταξοργείου και άπέναντι ακριβώς στόν σταθμό Λαρίσης.

Τό ίδιο άμέσως βράδυ επηρεασάμε την έκστρατεια μας. Τό πρόγραμμα της έσπρας περιλάμβανε την πασίγνωστη όπερέττα τού Χαρποπούλου "Γυναίκες-Γυναίκες" που από πέσο, όπως παίχθη, σμειώνει συνεγείες έπιτυχίες. Άλλ' έμεις έλάχιστα μας ενδιέφερε ή παράστασις. Σκοπός της έπικεφέως μας ήταν να δοίμε της... γυναικείας—γυναικείας—και άν θέλουμε—και τούς άντρες—άντρες τού συγκροτήματος Οικονόμου ό,τι την ώρα που δρίσκονται επάνω στην σκηνή, αλλά έξω άπ' αυτήν και συγκεκριμένα μέσα στά καμαρίνια τους, και κουβεντιάσουν από κοντά να άλιεώσουμε τό "έλικό" που γράφεται για την καμπίνα μας.

Στά νεύματα παρασκήνια, που λέγονται καταγραφιστικά "παρασκήνια" των "Α-

στρον", γενικός συναγεμώς. Συμπληρώνεται ή εγκατάστασις των ήθοποιών στής... καμπίνας που θα τούς χρησιμοποιούν ως ενδιαιτήματα για τρεις-τέσσερις βραδιές, έως ότου ξεκινήσουν ξανά για νέο κατάλυμα. Πρώτη μας συνάντησις με τόν αρχηγό τού πλανοπού θάσου, τόν άμμητο κομικό και δημοφιλή χορευτή Παρασκευά Οικονόμου. Τόν δρίσκουμε κατάκοπο και εξαντλημένο να τελειώνει τό μακιγιάρισμό του μπροστά στόν καθ'έφτη τού στενόχωρου καμαριού του. Ο διαλεχτός καλλιτέχνης προθυμοποιείται να μας μιλήσει έκτενώς για όλα τα ζητήματα που άφορούν την δουλειά του και να μας εκθέσει της εντυπώσεις του από την έφετεινή κίνησι του θεάτρου γενικά.

Από μια σύντομη συζήτηση με την κ. Μαρία Κρεσβάτα, μάθαμε τα νεότερα της εκλεκτής πρωταγωνίστριας, πού—κατά τας διαβεβαιώσεις της—δέν είναι παρά μια συνεχίστις των... παλιών και γνωστών στούς αναγνώστας της "Εβδομάδος".

Πολύ σπάνια συμβαίνουν μετατροπές στην ζωή μου—μάς εμπιστεύεται ή καλλιτέχνις. Η αιώνα άγάπη τού θεάτρου, τού σπιτιού και της μητέρας μου... Καί η καρδιά στήν θέση της πάντα, χωρίς... διακυμάνσεις στόν αριθμό των χτύπων της.

Όσο λίγα λεπτά άργότερα, μια έπισταμένη ανίχνευσίς μας στά έδωξη της κακογλωσσίας, μάς αποκαλύπτει τα αντίθετα σχετικά με τούς χτύπους της καρδιάς της Μαρίας. Λέγεται συχεκόμενος πως ο ρυθμός των παλμών έχει ενταθεί τελευταίως εξ αιτίας κάποιας αποδεδειγμένης κι' ανισχυονόμης απιστίας τού εκλεκτού της με μίαν άσερόν-α.

Σ' ένα κοινό καμαρίνι συναντούμε την παλιά μας γνωστή Σεφκιέ Χανούμ και την Πάολα Νικολέσκου, πού κι' ή δύο άποστούν ύπολογίσμα στοιχία τού οπερετικού συγκροτήματος Οικονόμου. Η σοκολατένια αλόβρησκη σουμπρετούλα μάς επαναλαμβάνει—σε διαυγέστατη πλέον έλληνική—την συμπάθεια και τόν ενθουσιασμό της για τό έλληνικό θεάτρο, πός τό όποιο συνταυτίσθηκε ήδη τόσο καλά ώστε είναι ζήτημα αν θα μπορούσε πιά να τό εγκαταλείψει. Η μόνη της λύπη είναι ότι έχει τσάν καιρό να δει την μητέρα της και την αποθύμησε πολύ. "Αν της δοθί ευκαιρία, σκοπεύει να πεταχθή για λίγες μέρες τόν χειμώνα ως την Πόλη, να την δει και πάλι να επιστρέψει για την αισθηματική της... κατάσταση άπαφύρου να πάρομε πληροφορίες από την ίδια. Έβουμε πως οι μόνοι κατάλληλοι σ' αυτό τό κεφάλαιον είναι πάντα... οι άλλοι, τούς όποιους και σπειδόμεν ν' ανακρίνωμε. Και μαθαίνουμε πως η Σεφκιέ, πιστή στην προσπάθειά της συνταυτίσθη πός την έλληνική νοστορία, εφρόντισε πρώς άπ' όλα να διδαχθή την άρχαία ιστορία της καινούργιας πατρίδας της και ειδικότερα την ιστορία των μενάλων... κατακτητών. Για να μην πάση μάλιστα εσφαλμένες πληροφορίες, θόηκε την ευκαιρία, κατά την διακεία μας τωρής τού θάσου στήν Μακεδονική πρωτεύουσα, να μελετήσει επί τόπου την ιστορία τού "Μεγάλου "Αλεξάνδρου" από τόν θεατρών τού μονού-μου θεάτρου της Θεσσαλονίκης.

Η Πάολα μάς έξηγει τά ακούτ αυτήνη διά πλαγίας όδου, μέσω τού νομίμου Κρεσβόου της και σοξόγυο, ο όποιος την άντιπροσωπεύει εις όλα τά ζητήματά της, εκτός φυσικά της από σκηνής έμφανίσεως. Μαθαίνουμε πως η Πάολα είναι... περαστική από τόν θάσο και γι' αυτό καλόν είναι να μη χαρακτριισθί ως έταίρος τού συγκροτήματος.

Η κ. Φρόσω Ζαφειρίου, ή συμπάθης και γνωστή μας καρατείστα, δέν δρίσκει σχεδόν τόν καιρό να μάς πη τά δικά της, άπ-

σολημένη με τό... κέντημα μιας μπλούζας!

Με τόν Μιχάλη Κορινιώτη, τόν δημοφιλή και μοναδικό ίσως τενόρο της μουσικής μας σκηνής, παρά λίγο να γίνει μια παρεξήγησις. Μποστά του σχεδόν ή καχογλωσσία τού καταμαρτυρεί μια σοβαρή άδυναμία ανά θέτη πονηράν γείων στά κοίτινα τού μπαλλέτου, ενώ εκείνος διαμαρτύρεται συμπληρώνοντας την "θέσιν" με κάτι χειρότερο! Τρομερός και άδιόρθωτος, τέλος πάντων, ο Μιχάλης με τά αιώνα καλαμπούρια του. Δεχόμεθα τούς καταωνισμούς του με... ψυχραιμία και τόν άφίνομε σε λίγο σά... κορά τού λουτρού.

Ο μόνος που κρατεί την σοβαρότητα του ως όπλο κατά τού κουτσομπολίου, μπορούμε να ύπολογίσουμε πως είναι ο Περικλής Πλεμενίδης. Δέν συγκινείται ούτε με τά

Σεφκιέ Χανούμ.

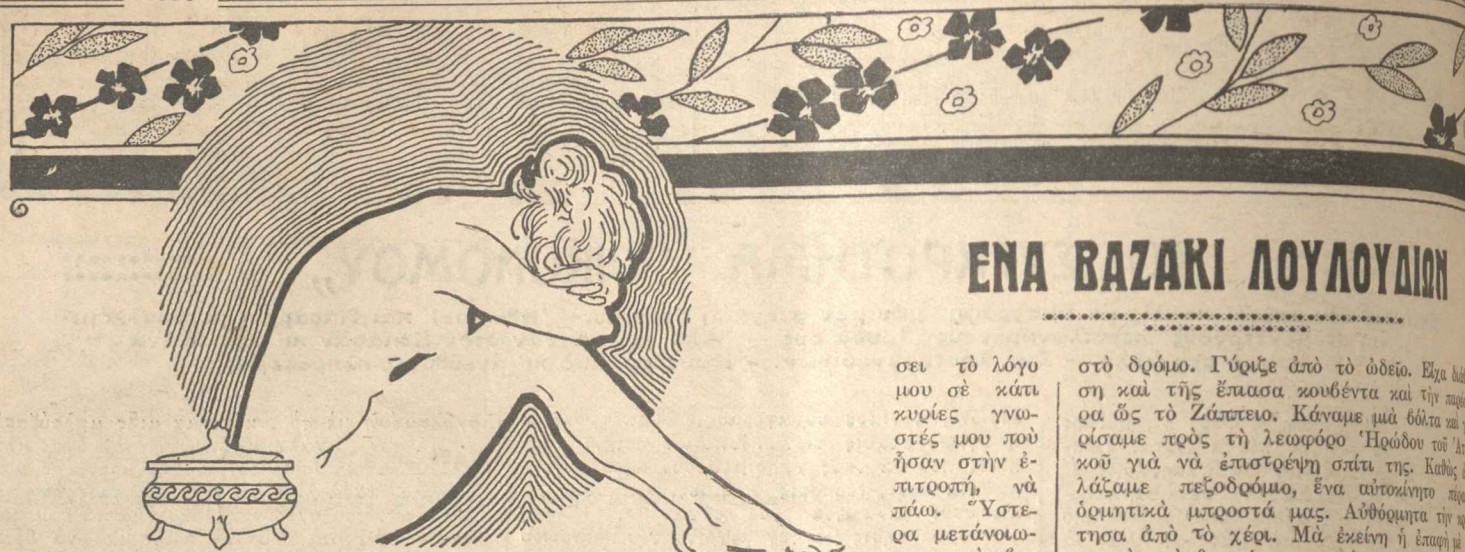
πλημάρια που τού ρίχνουν οι θηλυκοί περαστικοί, ούτε με της περιπέλειες που τού στήνουν οι συνάδελφοί του. Εν αντιθέσει πός τόν "Άγγελο Λάμπρου και τόν Θεωαίοη δηλαδή, οι όποιος—καθ' άς παίρνουμε πληροφορίες—κυνήγουν με τό κερί μια περιπέτεια. Τού πρώτου εκ των δύο τελευταίων μαθαίνουμε πως κάτι πού... έλαμψε έσθλας, άπ' ότου μια θλαγοπαύλα άνταποκρίθηκε επί τέλους στό λαμπρόν αίσθημά του, ενώ τού δευτέρου τά σάλα θα τρέγαν για πολύ άκμή και σάν άλλος Θεωαίος θα δυσπιστή για την έπιτυχία τού σίλου του.

Θάταν άδικία αν, προτού φύγωμε, δέν ρίγναμε και μια ματιά στά... κοινώδεια των μπαλλαρικών, όπου έξη-έφτα πικσουνακια τειπάζουν χαρούμενα και γαϊόουν την άτυπώσασια των παρασκήνιων με μελωδικές νότες. Μια-μια στην σειρά άνακρίνονται ύπομονετικά όλες και μάς έτοιμολογούνται ή απαλλαρινούλες τά μυστικά και τά δεινά τους που μεταφράζονται με δύο φράσεις σε "πολλές έλπίδες για την μελλοντική τους εξέλιξη" άσ' όνός και άπαρόνοια για την σημερινή τους βαρυσμένη ζωούλα. Σεχωρίζουμε τά χαριτωμένα προσωπάκια των: Ζωής Παπαϊωάννου, Μαρίας Αδύγια, Ζωής Γωάννου, Μαρίας Θεόδωρου, Δέλλας Παπαϊωάννου, Μαργαρίτας Χόνη και Πόλης Βλαχοπούλου... μεθ' ό καληνυχτίζουμε τούς πάντας και επιστρέφουμε στό σπίτι για ν' αναπαλήσουμε της ώρας έντοπώσεις των τριών κυρίων αίσθησών μας, της δάσως, της άκοής και της... άφης!

ΑΠ. Ν. ΜΑΡΓΑΝΑΡΗΣ

Οι ερωγότες (στον αποθήκη)—"Νά ξε γρήγορα στήν αποθήκη να μάς δώσουν δοκάρι να τό στρίψουμε γιατί θα μάς πιά κώση...

Ο άποθηκάριοι.—Δεχόμ' άπ' την αποθήκη έχετε;

ΕΝΑ ΒΑΖΑΚΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Κυριακή απόγευμα. Μόνος μέσα στο γραφείο του κάπνιζε αλλεπάλληλα σιγαρέττα θυσιάζοντας σε μια πολυθρόνα, καπνώντας αφηρημένα, και στενοχωρημένους υπερβολικά. Κάτι του πλάκωνε το στήθος κι' ή ώρα περνούσαν σαν αιώνες. Καρδ' είχε να μείνη Κυριακή κλεισμένος στο γραφείο του. Κάθε Σαββατοκύριακο το περνούσε μαζί της. 'Ολάκερο πρόγραμμα κατέστρωσαν τρεις μέρες πριν για το «γούκι-έντε». Πού θα τρώγαν το βράδυ του Σαββάτου, πού θα περνούσαν τη νύχτα τους, πού θα ξημερώνονταν, πώς θα περνούσαν την Κυριακή... Βουνό, θάλασσα, αυτοκίνητο, τραίνο, βατόρι. Ένα όνειρο κινηματογραφικό. Κι' ήταν τόσο ευτυχισμένοι, και τόσο ερωτευμένοι! Θυμώταν ακόμη το τελευταίο τους Σαββατοκύριακο, την περασμένη 'βδομάδα μόλις. Έλεγαν πως θάταν αδύνατο ποτέ να χωριστούν στη ζωή τους. Κι' όμως χωρίσαν σε λίγες μέρες! Χτες το βράδυ! Του φέρθηκε τόσο άσχημα που της υποσχέθηκε να μην την ξαναδῇ. Κι' εκείνη τ' άκουσε με αδιαφορία. Την πήγε σπίτι της και χωρίσαν φίλικά. 'Ολη την νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Και σήμερα την συλλογιόταν, και τοίκανε καρδιά, και την αγαπούσε, κι' ή ώρα ήταν μακρινές κι' ατέλειωτες. Περιμενε πως έτσι ξαφνικά θ' άκουγε το κουνούδι της πόρτας και θα την έβλεπε μπροστά του. Μια ευχάριστη κι' ευγενική έκπληξη. Και θα της έπαινε τα δυο μικρά της χέρια και θα την φιλούσε πολύ. Μά τίποτε, τίποτε. Σημάδι κούνησε από την πολυθρόνα κι' έφερε βόλτες μέσα στο γραφείο του. Πληγώτανε... Έπειτα θυμήθηκε ένα φίλο του πουχε καρό να τον δῇ. Του τηλεφώνησε σπίτι του. Ευτυχώς ήταν εκεί.

— Πώς αυτό το ξαφνικό; Πού με θυμήθηκες;

— Έρχεσαι να κάνουμε έναν περίπατο;

— Θα τώδελα κι' εγώ. Δεν ξέρω πώς σε θυμήθηκα κι' εγώ σήμερα. Θάχαζομαι να σ' έβρισκα.

— Τί συμπτώσεις!... Λοιπόν;

— Θάρω σε μάν ώρα, όχι... σε μιάμιση ώρα.

— Έχεις δουλειά τώρα;

— Ναί... πάω να κάνω μάν επίσκεψη.

— Επίσκεψη; Μου φαίνεται περίεργο. Έσ' ον δεν κάνεις ποτέ επίσκεψες...

— Έχεις δίκιο. Μά είναι μια περίεργη επίσκεψη. Θα σου πω όταν έρθω... Λοιπόν σε μιάμιση ώρα... Σύμφωνοι;

— Γειά σου. Πώς λοιπόν με θυμήθηκες;

— Πά να είμαι ειλικρινής, ξμεινα σήμερα μοναχός μου και πολύ στενοχωρημένος γιατί χτες βράδυ χωρίσα με τη φίληνά μου. Πήγαινα να σκάσω. Γύρινα έναν άνθρωπο να μιλήσω. Και σου τηλεφώνησα.

— Έ, λοιπόν, κι' εγώ θαράχομαι να σ' έβρισκα σήμερα για παρόμοιο λόγο περίπου. Τρεις νύχτες τώρα δεν βόσκω ύπνο. Και σήμερα αποφάσισα να κόμω την επίσκεψη που σου τηλεφώνησα.

— Την περιεργή επίσκεψη;

— Ναί, μάν επίσκεψη όχι συνηθισμένη και πολύ τραγική... Θα σου πω... Πάνε τρία χρόνια. Ήταν ένα απόγευμα στο Ζάπτειο. Γινόταν μια φιλανθρωπική αγορά κι' είχα δώ-

σει το λόγο μου σε κάτι κυρίες γνωστές μου που ήταν στην επίσημη, να πάω. 'Όστε να μετανοιώσα γιατί θα βαρύνουν. Μά στο δρόμο με συνήντησε ένας φίλος μου, ο άντρας μιάς από της κυρίες που σου είπα, και θέλοντας και μη πήγα. Μου σύστησαν εκεί δυο-τρεις κοπέλλες. Μά απ' αυτές μου άρεσε. Της έκανα φλέρετ για να σκοτώσω την ώρα μου. Ήταν ένα κοριτσάκι μόλις δεκαεφτά χρονών που άρχισε ν' ανθίση. Φρόσκο, δροσερό και χαριτωμένο. Στο λαχείο της αγοράς μου είχε πέσει ένα κομμάτι βόλο. Βαρύνουν να το κονδάλισω μαζί μου και της το χάρισα. Έπειτα γύριμα μαζί. Ήταν κι' ο αδελφός της κι' ή μη-

— Θα πείθω, μου λέγε, να προτιμώ...

μετά τα μεσάνυχτα, που δεν ήπιχε φως κι' με δῆ. Μά μιά απ' αυτές της νύχτες ένα παράθυρο άνοιξε και πρόδωσε ή αλυσίδα της. Μέσα στη νυχτερινή ησυχία άκουσα τη φωνούλα της με παράπονο:

— Τι γίνετε;

— Έτσι έμαθα πως με περίμενε πίσω από το παράθυρο όλες της νύχτες, κι' έβλεπε να περνούσα κι' έπειτα πήγαινε να κοιμηθῇ. Εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε και τη ξύπνησε τη γρύλλια να μου μιλήσῃ.

— Μπότε μέσα, θα κοιμησέσαι... της είπα. Κι' εδόσαμε ραντεβού για την άλλη μέρα. Πήγα πράγματι. Την ώρα που σκαίνονταν το 'Οδείο. Ήταν εκείνη την ημέρα αρρωστέρο διαχτυλική. Έκοιτε βλεπούσατα άσχημα. Ρομαντικό περίπατο. Πλατωνικό δώλλιο. Εκείνη ερωτευμένη με τη δύναμη της πρώτης αγάπης κι' εγώ με μια άλλη δύναμη να σκοτώσω την ώρα μου, πράγμα που με-

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

τήτησε να μου φαίνεται άναρδ κι' έβαχνα τρώει να το τεματίσω. Μά μέρα κατέβαινα την όδο Σταδίου με μιά όμοια κοπέλλα και την συνήντησα. Μου ορίξε ένα βλέμμα πειραγμένο κι' όταν ξανασυναντηθήκαμε μου έκανε σκληρές 'ηλιοτυπίας. Έγώ την εξεμεταλλεύθηκα για να την απογοητέψω. Άφισα να νοσήσω πως ή κοπέλλα εκείνη ήταν φίληνά μου, καινούργια γνωριμία κι' έπαυα να περνώ από το δρόμο του σπατιού της και το μεσημέρι και τη νύχτα. Φαίνεται όμως πως έ-ξασολούσες να με περιμένει πίσω από το τηλέφωνο. Μά εκείνη ή έπαυσε να γινώσκω και θεώρησε της μισότομο ή έπαυσε να νοιώσω αλλοιώτικα. Είχε σχεδόν βροχάρει όταν γυρίσαμε σπίτι της. Μπέρα μέσα από πόρτα και πριν φύγω τη φίλησα. Έγινε τυχερή κι' ανέθηκε γρήγορα τα παπούτσια. Έπειτα μετάνοια, γιατί ήταν ένα κριτσάκι άπειρο που θάδινε τόσο σιωπή κι' αυτό το φίλημα χωρίς να υπάρχει κανένα λόγος εκ μέρους μου. Από κείνη την ώρα κλάψα να την συναντήσω. Άλλαξα μάλιστα και δρόμο για να μην περνώ το μαγαζί από το σπίτι της. Περνούσα μόνο τη γη που τέλειωνα τη δουλειά μου στην εργασία.

— Θα πείθω, μου λέγε, να προτιμώ...

Της έφερομαι δυο το δυνατό ευγενικότα, αποφεύγοντας πάντα μάν αισθηματική εγκατάλειψη. Μά την καταλάβαινα πως κι' αγαπούσε και πως υπέφερε. Πέσαν έτσι κάμποσοι μήνες. Ταξίδευα. Έλειπα έξη βδομάδες. Όταν γύρισα έμαθα πως ξανακάλεσε και την πήγαν σε μιά κλινική. Πήγα και την είδα. Της πήγα λίγα λουλούδια και σπργανθήκα πολύ όταν άντε-λθίκαμε επάνω στο κοινοδύο της το βράδυ που της είχα γαρύφαλα. Μετά δυο βδομάδες ξαναπήγα. Έπειτα έμαθα πως ήταν καλλίτερα. Και ποτέ τοίχων ήμερών, τελείως ξαφνικά, έμαθα πως είχε πεθάνει από μιάς έβδωδος... Και τότε κι' έπινε ο πόνος. Και κι' έπιναν τα δάκρυα. 'Οχι μόνο για το χαμό μιάς κοπέλλας είκοσι χρονών, ούτε για της τύχης που νοιώθω, μά γιατί μόλις τώρα κατάλαβα πως κι' εγώ την αγαπούσα. Την αγαπούσα πραγματικά χωρίς να το ξέρω, έτσι, επειδή πήρα το πράγμα αδηφάγα, επειδή ήταν μικρούλα και δεν τη λογάσσα. Και τότε την αγαπώ, την αγαπώ κι' είναι πεθαιμένη. Καταλαβαίνεις τί θα πῇ αυτό; 'Οχι, δεν μπορείς να το καταλάβεις! 'Ολα διορθώνονται, μά ο θάνατος είναι το ανεπανόρθωτο! Τρεις νύχτες τώρα δεν έχω κλείσει μάτι και σήμερα τ' απόγευμα πήρα λίγα λουλούδια κι' άπεράσισα να πάω να τη δῶ. Έρχομαι από το νεκροταφείο. Ήταν ή επίσκεψή που σου τηλεφώνησα. Είναι θαμμένη ένα ματωμένο. Κατέβηκα τα σκαλάκια με τη γούνατα πασαλιμένη. Ήμουν σαν τοιλλός. Έλενα πως θα γινόταν κανένα θαύμα, πως θα την έβλεπα πίσω από την είσοδο του τάφου ζωντανή, να μου πῇ πως όλα αυτά ήταν ένα κακό ψέμα. Είναι αδύνατο να πιστέμω πως πέθανε. Μά το θαύμα δεν έγινε... Κατέ-

Έγινε δίπλα στο λουλούδι κι' έκαψα, έκαψα...

που με αγωνία με πρόσμεναν πίσω από της γρύλλες, σβυσμένα, και με τ' άστρα της χειράς που τόσες φορές με κρατήσαν με λαχτάρα, άκίνητα και χλωμά. Έγινε δίπλα της και της μίλησα κι' έκαψα, κι' έκαψα... Έπειτα σημάχηκα να της άφισω τ' άνθος που της έφερα. Τ' άκούω επάνω στο μαγαζί. Κάποιον σκόνταμα κι' άκουσα ένα σύρσιμο κι' ανατρίχασα. Έφαξα μέσ' στο λιγοστό φως που έπαιγε στον χώρο κι' έμαθα ένα βράδυ. Ήταν το βράδυ το δικό μου με λίγα λουλούδια που θα της είχε φέρει ή μητέρα της. Γλυκό μου κορίτσι! Σίγουρα πως πριν πεθάνη θα είχε πως θάδελε το βράδυ της κοντά της, στον τάφο της. Θα της είχε έσως μείνει ή ελπίδα πως όταν το μάθαινα, θα πήγαινα να το βάλω λίγα λουλούδια... Ένα αναμνήσιτο άσχημάριτο τοίχομε την διπλά, τα μάτια μου άμυγδαλάσαν δάκρυα, έγειρε επάνω στο χέρι του φίλου του κι' έκαψε σαν παιδί. Πόσοις κάμποσοι ώρα έτσι. 'Ο φίλος του το χάρθηκε το κεφάλι και τον άρπασε να κλάψη. Αυτό τον άναυγισμό. 'Ησυχασε λίγο. Έβγαλε το μαντίλι του και σκούπισε τα μάτια του. 'Όστερα κίτταξε τον

φίλο του και τώδε:

— Πήγαινε νάδεις τη φίληνά σου άφου την άγαπας. Σφίξε την στην άγκαλιά σου και φίλησέ την. Είναι τόσο μικρή ή ζωή μας, που δεν αξίζει να την σκορπάμε στις πλάνες που μάς τριγυρίζουν. Κι' ο έρωτας είναι ή μόνη χαρά της ζωής...

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΞΑ

Καθένας με τον πόνε του.

Δυο κυνηγοί αναπαύονται κάτω από ένα δέντρο και συζητούν. Ένας λαγός, κουμμένος στους θάμνους, λέει: σ' έναν σύντροφό του:

— Αυτό οι κυνηγοί είναι πρώτης τάξεως άγθρωποι. Οι μόνοι έσως που φροντίζουν για την ζωή μας.

— Γιατί; Τι λένε;

— Μιλάνε για άσπολισμό.

Το σκότωμα του καιρού

Ένας γνωστός γιατρός στενοχωρείται σοβαρά στην έξοχη όπου παραθερίζει.

— 'Ω, αδελφέ, ή έξοχη και το καλό της! Δεν ξέρει κανείς πως να σκοτώση τον καιρό του!

Και ένας γαιδάκακος συνάδελφός του:

— Δεν του γράφεις χαμιά... συνταγή σου;

Πρεζενιέλι.

— Αυτό το κορίτσι που σου λέω έχει δ. τ. γ. α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. και τα λοιπά.

— Είναι νέα;

— Μεσάκοψη.

— 'Ουαί;

— 'Οχι και τόσο.

— Μοσσομένη;

— Είλικρινώς όχι!

— Κοιμή;

— Φτιάχνει μόνη τα φορέματά της.

— Παίζει κανένα όργανο;

— Κανένα.

— Τότε τί έχει λοιπόν; Είναι μήπως πλούσια;

— Όχι δεκατάκι. Μά, διάβολε, δεν υπο-ρεί να τῆχη δῶ κι' όλα;

Διδασκαλία...

— Μπαμπά, πως άρχίζουν τα ἔθνη τον πόλεμο; ρώτησε ο μικρός Τόμης.

— Σήμερα μιά αἰτία, κύριο ένα επεισόδιο, είπε ο πατέρας. Τώρα έγραφε την Ιταλία και την Ισπανία, ή οποιας έσπασαν ως το ση-μείο να κηρύξουν πόλεμο, γιατί κάποιος Ισπανός έπάρθηκε την Ιταλική σημαία.

— 'Οχι, αγαπάς μου, διέκρινε ή μητέρα του Τόμη. Δεν είν' αυτός ο λόγος.

— Μά, αγαπάς μου, τί λέει; Αυτός είν' ο λόγος.

— 'Οχι, από δεν ξέρεις τί λέει. 'Ο λόγος είναι ότι η Ιταλία...

— Πάρε λοιπόν... Άλλωστε δεν σου ζήτη-σαμε την γνώμη σου.

— Τό παραδέχομαι, άλλα δεν θέλω να δι-δάσκειται το παιδί μου από έναν που δεν ξέ-ρει τί του γίνεται.

— Μά, γυναίκα, είσαι αναίσχυρη επί τέ-λους!

Και ο πατέρας πήρασε το περιστόν του.

— Άσε το περιστόν σου κάτω, γωιάστη. Μή με κοττάς έτσι, γιατί δεν άρω να σου σπασώ το κεφάλι με το καλαμάκι, παλινό...

— Δεν πετοίλει, διέκοψε ο μικρός Τόμης, κατάλαβα τώρα πως άρχίζουν οι πόλεμο!

Δεν χρειάζεται φιλοσοφία.

— Άνδραγαθή σου, γυναιέ σου, ήσυχασέ μου.

Φόρεμα ή καπέλλο;

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

— 'Ο κ. Δημήτριος Μ. Φελιόπουλος, ιατρός, και ή δνς Καίτη Θ. Ουϊδου, ιατρός, έπέλε-σαν τους γάμους των. Στο ταριχευμένο ζευ-γάρι είχαμε τον βίον εύτυχ.

Γ. Ζ.

(Προηγούμενα)

Το Ρομπέρτο Άλμπενα, ένας πλούσιος Ιταλός αριστοκράτης, ταξιδεύει χάριν αναψυχής στη Ρώμη. Μαζί του ταξιδεύει κι ένας άνδρας με παράξενο παρουσιαστικό και παράσιγα μάτια. Στη Ρώμη ο άγνωστος καταβήκει μαζί με τον Άλμπενα ο οποίος καταλήγει στο Ξενοδοχείο της Εδρώπης. Εκεί ανάμεσα στα υπαγεία του άνοσταλπίται και μια ξένη βελίτσα μέσα στην οποία βρίσκεται ένα γυναικείο χέρι, φορτωμένο διαμαντικά.

(Η συνέχεια)

Ο δρομάκος του Πιάντο

ΕΙΧΕ βροδιάσει κι έπεφτε μια ραγδαία βροχή. Οι διαβάτες ήταν σπάνιοι μέσα σ' όλη την οδό Τορντινόντα. Τα φαγάκια του δρόμου, θολωμένα από την ύγρασία της νύκτας κι από την αδιάκοπη ομίχλη που σκέπαζε σαν πέπλο αραχνόφρακτο όλη την επιφάνεια του ποταμού Τίβερα, μόλις φέγγανε μέσα στην όχλη και μινιτή έκλεινινη ατμόσφαιρα που τα περιλούσε.

Την ώρα αυτή όλα σχεδόν τα μικρομάγαζα του απόκεντρον και ερημικοί δρόμοι έκλειναν. Τα περισσότερα ανήκαν σε μεταπράτες παλαιοδεσποινίδων, παλαιοφρονών και παλαιοεπίλων, που καμιά φορά έβρισκαν και τα τρία αυτά επαγγέλματα ταυτόχρονα. Ποιός θαρόταν λοιπόν τέτοιαν ώρα και μ' αυτό τον έλεινο καιρό ν' αγοράσει κάτι από τα είδη που πωλούνταν τα μικρομάγαζα της οδού Τορντινόντα; Η λιγοστή πελατεία των μικρομάγαζων του απόκεντρον δρόμου, έρχονταν ν' αγοράσει κάτι μόνο την ημέρα.

Όσοι σ' ένα μαγαζάκι που βρισκόταν στην άκρη της οδού Τορντινόντα, δίπλα ακριβώς στην γέφυρα Μιχαήλ-Άγγέλου, ήταν ακόμη μια λάμπα του πετρελαίου ανάμικτη. Το ασθενοτικό φως που έριχνε η λάμπα, έδινε τα παραδοξότερα σχήματα στις στίβες των παλιοπραγμάτων που έγυμναν το στενόχωρο δωμάτιο, στις βρόμικες φρεσίδες, στα σκοτισμένα και σακατοφαγωμένα έπιπλα, τα ραγιαμένα μπουκαλάκια και τα ξεγάνωτα χαλκάκια. Κυττώντας κανένας προσεκτικά απ' έξω, δεν θα μπορούσε να διακρίνει παρά εξωτικούς λίκους ανάμεσα στους οποίους άρροσάλευαν δύο πρόσωπα.

Το ένα απ' αυτά, τυλιγμένο σχεδόν ως τα πόδια μ' έναν βρόμικο μαύρο χιτώνα και μ' ένα παρωμοσφωμένο καπέλλο στο κεφάλι, ήταν ένας γέρος, τόσο γέρος όσο όλα τα σπασμένα πράγματα που είχε μέσα στο μαγαζί του κι άκουσε ο δόξ Τορντινόντα, όσο ο Τίβερας, όσο η γέφυρα Μιχαήλ-Άγγέλου... Το πρόσωπό του αυλακωμένο από βαθιές ρυτίδες, ήταν κίτρινο σαν το θειάρι και μια μακρά λευκή γενειάδα κατέβαινε ως

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΜΕ ΤΑ

το μούσθηθος. Μαλλιά κατάσπρα, μακρά, ριγμένα πίσω, του σκέπαζαν τον λαιμό κι έκαναν να γυαλίσει το στενό κολλάρια του χιτώνα του. Τα λευκά φρύδια του ήταν πολύ πυκνά και τα μάτια του δουλιανομένα βαθιά μέσα στις κόγχες τους. Όλη μαζί η φυσιογνωμία του είχε μιαν έκφραση ταπεινότητας και κούρασης. Έρχονταν όμως τότε-τότε στιγμές που τα μάτια του αντιφλέγγαν από μια ζωηρή λάμψη και στα μελανισμένα του χείλη ανθίζε ένα φευγαλέο χαμόγελο. Ήταν καμπουριασμένος, πολύ καμπουριασμένος. Μά το καμπουριασμά αυτό του κορμού του έμοιαζε πως ήταν αποτέλεσμα μιας συνήθειας δουλοπρεπειας και κάποιου ξυμφουτού φόβου παρά γηραιότητας. Τα χέρια του άσπρα λές κι ήταν κεντημένα με μελανές φλέβες. Ανάμεσα στα γροπιά δάχτυλά του υπήρχε κάτι το άσπαστικό.

Ο σύντροφός του ήταν ένας νέος, ως είκοσι χρόνων, αδύνατος, κοκκαλιάς, ώχρος, με μια χλωμάδα τόσο ασθενική που σούφερνε στο μυαλό όλες της αρρώστειες που μόνο στο άκουσμά τους χάνει κανείς την ψυχραιμία του. Ήταν κι αυτός το ίδιο φτωχοντυμένος σαν το γέρο: ένα πανταλόνι χλωμαλωμένο, ένα σακάκι πολύ κοντό, ένα βρόμικο ποκάμισο κι ένα παλ βρόμικο άσπρη κολλάρια που γύρω του αντί γραβάτας ήταν δεμένο ένα κουρέλι άσπαστικού χρώματος. Ήταν αδύνατος: είχε την αδυναμία αυτών που ποτέ δεν χορταίνουν, αυτών που ζουν μέσα στην βρώμα και την άβυσσο, που κοιμούνται μέσα σε άγριες τραγέιφες. Και ως της ειρωνείας της τύχης—ο νέος αυτός άνομαζόταν Ιακώβ, είχε δηλαδή τ' όνομα του μεγάλου πατριάρχου, του φορτωμένου από πλούτη και χρόνια, του τρισευτυχισμένου γιου του Ισαάκ!

Οι δύο άνδρες είχαν τελειώσει τη δουλειά της μέρας. Ο Ιακώβ σκούπιζε νυσταλά το μαγαζί. Ο γέρος έγραφε αργά-αργά σκαμμένος επάνω από ένα μεγάλο κατάστιχο με φύλλα κίτρινα σαν το πρόσωπό του με μια πένα από φτερό. Φορούσε άσπρη ματωγυάλια, το μόνο πολυτιμώτερο απ' ό,τι μεταχειριζόταν γι' αυτόν την δουλειά του. Ήσαν κάτι βαρετά ματωγυάλια που έβρισκαν τον γέρο μεταπράτη ακόμη πιο άνομο με τύπο της Παλαιάς Διαθήκης.

Ήταν άλλωστε έβραιος κι άνομιζόταν Μοϊς Καμπίμ. Ο υπάλληλός του ήταν κι αυτός Έβραιος κι άνομαζόταν Ιακώβ Βερόνα.

Ο γέρος εξακολουθούσε να γράφει με το τρεμουλιαστό χέρι του στο μεγάλο κατάστιχο. Ήταν το «Ταμείο». Άλλα ή δουλειές ήταν τόσο λίγες εκείνη την ημέρα που, με την αλήθεια, δεν θα μπορούσε να καταλάβει κανείς τι είχε να καταχωρήσει μέσα στο κατάστιχο του ο Μοϊς Καμπίμ. Δεν είχε πωλήσει παρά ένα ξεθοριασμένο κάδρο του παρασμένου αιώνας για πέντε λιρέτες. Κι' ένα ξύλινο μπανιλάκι για όχτω λιρέτες. Κι' ακόμη δυο-τρία μικροπράγματα άσπρημα για δυο-τρεις λιρέτες. Δεν είχε τύχει καμιά έκτακτη πώληση εκείνη την ημέρα. Άλλα και τι μπορούσε κανείς να βρει εκεί μέσα έξω από λανοπράγματα αμφιβόλου αξίας;

Ο Μοϊς Καμπίμ σταμάτησε ξαφνικά το γράψιμο. Περιέμενε έως ότου στεγνώσει το μελάνι κι έλεισε το μεγάλο κατάστιχο. Έπειτα τώρησε μέσα στο μισάνοιχτο συρτάρι ενός τραπεζιού. Έτσι τ' άφινε πάντα το βιβλίο του. Άλλα ήταν βέβαιος πως δεν θα το διάβαζε κανείς γιατί ήταν γραμμένο έβραϊκά, που μόνο αυτός τα ήξερε απ' όλους τους γνωστούς του. Ύστερα έβγαλε από την τσέπη του ένα πελάριο ξεφτυλισμένο πορτοφόλι

και έβαλε γρήγορα-γρήγορα της λογιές εισπραξίες της ημέρας. Έφάνηκε να τον κωδ.

Πάμε, του είπε.

Άλλα, την στιγμή εκείνη, άκουσε να γανό και σφύρο σφύριγμα, που άρχισε την άκρη του δρόμου, από την πλευρά της γειτονίας Μιχαήλ-Άγγέλου. Μια έκφραση νηπιχίας ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του γέρου και ανασήκωσε τα ματωγυάλια από το μέτωπο, σαν γιά ν' άκουσε καμιά. Το σφύριγμα άκούστηκε και για δεύτερη φορά. Σηκώθηκε τότε και είχε στον λαιμό του

—Θά ξαναγυρίσω. Περιμένε με εδώ.

—Πολύ καλά.

—Νά μην το κουνήεις απ' εδώ. Κατα

δες;

—Ναί.

Βγαίνοντας από το μαγαζί του, ο Μοϊς Καμπίμ στράφηκε δυο-τρεις φορές κι άν δ' υπάλληλός του είχε άκουσει, θα μ' ήν τον κατασκοπεύει. Άπ' όλη δ' αλήθεια πως δεν υπήρχε τέτοια κίνησης, διακρίθηκε διακριτικά προς την γέφυρα. Παρατηρώντας ο' αυτήν λίγο κι ύστερα σήκωσε

Ραχίλ Καμπίμ.

Ένας άνθρωπος ήταν άκουσμαμένος κι άκρελλος του γερουσιού και, σκαμμένος καθώς ήταν προς τα έξω, φαινόταν σαν να τάξει με προσοχή το νερό που κίλισε από τα σιδερένια τόξα.

Μέσα στο σκοτάδι ήταν αδύνατο να ήναι το πρόσωπό του και μάλιστα άπ' ό,τι ού του σχεδόν σόμα ήταν χρωμένο από μιαν άμυρλήλα άνομιση, που' όλο που έβρεχε πιά εκείνη την στιγμή. Μάλλον π' ήν κοντά του, ο άγνωστος χωρίς να σήψη να τον κιντήσει άρχισε να μιλά μ' ένα χαμηλόφωνα.

—Καλησπέρα, είπε ο Μοϊς Καμπίμ.

—Καλησπέρα, Μουσσά, είπε ο άλλος, καλώντας τον με το αρχαίο όνομα που έμεινε σ' ης. «Ηρθε, τέλος πάντων!

—Άφ' ό,τι με καλέσατε, ήρθα... γρήγορα κι έγυρο-μεταπράτης.

—Είσαι υπάκουος, το ξέρω... άπ' ό,τι ήν άλλος. Άλλα σε κάλεσα δυο φορές. Μ' έχνας!

—Η σιγανή φωνή του άγνώστου είχε κάτι επ' ατακτικό.

—Άκουσα, άλλα δεν ήμουν βέβαιος.

—Μόνο εγώ μπορώ να σε καλώ μ' αυτό τον τρόπο. Άλλη φορά νάχρησται άμωτος.

—Είμαι γέρος, άρχοντα, και δεν μπορώ να τρέξω πιά. Άλλοτε...

—Καλά. Τι νέα έχεις να μου πής;

—Για ποιαν ύπόθεση;

—Μια ύπόθεση μ' ενδιαφέρει πολύ. Μ' άπες μου πρώτα για την άλλη.

—Για την κόρη σου Λορεντίντα; Πάντα καλά, άρχοντα...

—Δηλαδή;

—Δηλαδή, της συνέστησαν σήμερα την άμνητα Ρανιέρα, στο τσάι της παραγνώστου Λορεντίντα.

—Και το αποτέλεσμα;

—Φαίνεται πως άρεσε πολύ στην Ρανιέρα Λορεντίντα.

—Φαίνεται; Δεν είναι σίγουρο;

—Όχι. Άλλωστε είναι άκοιμη ή πρώτη μέρα που γνωρίστηκαν...

—Θά ξαναδοθούν;

—Άσφαλώς. Η κόρη σου Λορεντίντα είναι βέβαια πως θα τον σιγανήσει πολύ γρήγορα.

—Και πρέπει, πολύ γρήγορα αλλοιώς.

—Μουσσά, είπα ο άγνωστος με άπαστικό φως.

—Το ξέρω, έκανε ο γέρος σκάνοντας το κεφάλι. Αλλά ή δουλειά θα τελειώσει!

—Τι έννοεις με το αυτό ή δουλειά;

—Νάξω ο άλλος. Θέλεις να πής πως ή άλλη π' άει καλά;

—Δυστυχώς όχι, άρχοντά μου... και ή

—ρο-μεταπράτης άναστήναε.

—Ένας άναστηναμένος που έμοιαζε με άπρη χημιά πληγωμένου ζώου βγήκε από το

—θός του άγνώστου.

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

—Μά ποιός, ποιός λοιπόν άντιπάσεται στην θέλησή μου; είπε με φωνή πνιγομένη απ' τον θυμό, κυτώντας τον ούρανο.

—Ποιός; Έκείνη! φώναξε ο Μοϊς Καμπίμ.

—Ελεηνή γυναίκα!

—Ελεηνή; Όχι και τόσο, άρχοντα! Είναι γεμάτη από θέληση και δύναμη.

—Εγώ είμαι πιο δυνατός απ' αυτήν.

—Την αγαπάτε όμως, άρχοντα, είτε ταπεινά ή γέρος για να ψυχολογήσει την σκληρότητα της έκφρασής.

—Την αγαπώ και την μισώ συγχρόνως! Έκανε με σκαμμένα τα δόντια.

—Θά θέλατε ώστόσο να την ήγθε μια μέρα ετοιμομένη και ένδοξη, το ξέρω, επανέλαβε ο Μοϊς Καμπίμ. Το καλό είναι που άποκρίνεται πάντα της προτάσεις σας.

—Δεν μ' άγασα, δεν μ' άγασα, είπε ο άγνωστος σκάνοντας το κεφάλι.

—Σας φοβάται, και όμως σας περιφρονεί.

—Κι' ό,τι που είσαι πατέρας της, δεν μπορείς να κινήεις τίποτε; Τι πατέρας, είσαι λοιπόν;

—Μ' άπέλησε πως θα σκοτωθώ, άρχοντα, άν πολέμω να την εκδίσω.

—Δεν το κάνεις, μη φοβάσαι!

—Μπορεί να το κάνω, είμαι βέβαιος: είναι ισχυρή να το κάμω, είναι κόρη μου, άρχοντα, μην το ξεχνάτε.

—Την αγαπάς! Θά μου την δώσεις;

—Θά σάς την δώσω.

—Ξέρεις τί σκοπεύω να την κάμω, Μουσσά Καμπίμ, την Ραχίλ, την κόρη σου;

—Γυναίκα σας;

—Δεν είν' άρεστό αυτό.

—Συντρόφισσα;

—Όχι μόνο αυτό.

—Βασίλισσα σας;

—Κάτι περισσότερο.

—Τι λοιπόν;

—Θέλω να την κάμω εκάτι άλλο, είπε ο άγνωστος με τρυφερή φωνή.

—Της το είπατε; ρώτησε ο Μοϊς με τρεμουλιαστή φωνή από έναν άόριστο φόβο.

—Ισως να τόχη καταλάβει μόνη της. Γι' αυτό με άποκρίνεις. Της προξενώ τρόμο.

—Εσείς κάνετε όλο τον κόσμο να σας τρέμει!

—Θά δεχθώ όμως στο τέλος...

—Δεν το πιστεύω, είπε ο Μοϊς με ύφος περσιμω.

—Άλλα τότε ποιός λοιπόν, ποιός θα μου την πάρει; Καί σήκωσε την γροθιά του προς τον ούρανο.

—Αγαπά τον Ρανιέρα Λορεντίντα.

—Αλλά τον ήλθιο!

—Είναι όμως ώραση παλληκάρι.

—Ενώ εγώ είμαι αδύνατος και γέρος.

—Τά ναίτα τραβούν... Έπειτα είναι κι' άριστοκράτης.

—Κι' εγώ είμαι μεγάλος και δυνατός, Μουσσά...

—Ναί, άρχοντα! Άλλά ή Ραχίλ τον άγαπά.

—Θά τον σκοτώσω!

—Τότε τι να κάμω λοιπόν; Μήπως φαντάζεσαι πως ή ζωή μου, ή εδνυχία μου, ή παρουσία μου και ή δόξα μου, μήπως φαντάζεσαι πως όλα αυτά πρέπει να άποχωρήσουν μπροστά στην θέληση της Ραχίλ; Κέρδισα πιο δύσκολες μάχες εγώ και θα λητομνήσω μπροστά σ' ένα φουστανάκι και σ' ένα γεροντικό χιτώνα;

—Αυτός ο Λορεντίντα...

—Μά δεν είπατε πως θα τον έσάγγινε αυτόν ή Λορεντίντα;

—Ναί, άλλα άν τά καταφέρω!... Κι' έπειτα ή Ραχίλ είναι τόσο σίγουρη για την άγνητη του...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

—Έχει πολύ δυνατό χαρακτήρα ή Ραχίλ. Στάσαν και έκοιλησαν κι' οι δυο τα κεφάλια τους...

—Αυτό θα το δούμε.

Καμπίμ.

—Σάν τί;

—Αυτό το κορίτσι πρέπει νάχη στο μυαλό του μια άλλη ιδέα που δεν την ξέρω! Εμείς.

—Δεν πιστεύω.

—Τόση αντίσταση, δεν εξηγείται αλλιώς...

—Ο έρωτας...

—Ο έρωτας δεν άρκει. Είναι και κάτι άλλο.

—Υποπεύομαι κάποιον άγνωστο έχθρο, Μουσσά. Πρόσεξε, πρόσεξε, εξέτασε καλά αυτή την ψυχή...

—Υποτάσσεται σε μια δύναμη που δεν έχει σχέση με τον έρωτα.

—Θέλεις να την ήγθε σεξ ή ιδιος, άρχοντα; ρώτησε ο Μοϊς με δειλία.

—Της προξενώ τρόμο.

—Δήτε την, μιλήστε της. Η όμωλη σας είναι συναρπαστική και πρό πάντων το βλέμμα σας είναι τόσο διαπεραστικό...

—Τά ξέρω δι' αυτά, είπα σκεπτικά ο άγνωστος. Πρέπει με κάθε θυσία να μάθω το μυστικό αυτού του κοριτσιού.

—Το μυστικό της είναι ή αγάπη, το βλέπω τόσο καθαρά.

—Όχι, Μουσσά! Είναι κάτι άλλο...

—Εσείς ξέρετε, είπα ο γέρο. Καμπίμ και άποκλήθηκε με ύποταξη.

—Σε λίγο πρόσθεσε:

—Ορθώθηκε άνω.

—Όχι, όχι άνω... όχι! Δεν θέλω να βγω έξω μέρα. Θάρθω βράδυ, μόλις σκοτεινιάσει.

—Θά είναι σπάνι ή Ραχίλ;

—Θά της πω να σας περιμένει.

—Μην της πής τίποτε, Μουσσά! Θέλω νάφω άξαφνα! Νά μ' άπαιτήσει χωρίς να με περιμένει!

—Πολύ καλά, άρχοντα, θέλετε τίποτε άλλο από τον ταπεινό σας ύπηρέτη;

—Όχι, Μουσσά. Καλή νύχτα.

—Ο άγνωστος έμεινε άκουσμαμένος στο κάγκελλο του γερουσιού, κυτώντας το νερό του ποταμού, ενώ ο Μοϊς Καμπίμ άπομακρυνόταν άργά έπαιρφέροντας στο μαγαζί του.

—Ο γέρος βόηκε τον Ιακώβ Βερόνα να μπουσουλά από την νύστα επάνω στην καρέλα του.

—Έμπρός, πάμε! φώναξε μπαίνοντας. Ο Ιακώβ σηκώθηκε, έβλεπε της πόρτες του μαγαζιού και ο Μοϊς έβαλε το κλειδί στην τσέπη του.

—Μη θέλοντας να περάσουν από το Κόρσο, την πιο άριστοκρατική και πολυθηλαστή συνοικία της Ρώμης, έκοιλησαν ανάμεσα από μερικούς απόκεντρος και σχεδόν ερημικούς δρομικούς για να βγούν στο Γκέττο, την φτωχική κι' απόκεντρο συνοικία των Έβραίων της Ρώμης. Σ' όλο τον δρόμο δεν είχαν ούτε μια κοβέντα. Ο Ιακώβ τοβόλιζε από την νύστα και την πείνα, ενώ ο Μοϊς Καμπίμ έσάφηνε στο μυαλό του όλα τα τρομερά λόγια που του είχε ο άγνωστος του γερουσιού που άποκαλούσε διαρκώς «άρχοντα». Νάταν άλλη μια άραγε πως ή κόρη του έβρισκε κι' άπ' όλη μυστική μέσα στην καρδιά της; Δεν άρνούσε λοιπόν ή άτυχη εκείνη αγάπη της με τον Λορεντίντα, ή άμαρτωλή αγάπη μ' έναν χριστιανό που του δηλητηρίαζε την ζωή; Και οι άμοι του γέρου κυρτώθηκαν ακόμη πιο πολύ σ' αυτή την σκέψη και το κεφάλι του έγειρε στο στήθος σαν σπρωγμένο από μιαν άγνωστη δυστυχία.

—Πήγες στο σπίτι το μεσημέρι; ρώτησε ξαφνικά ο γέρος τον Ιακώβ Βερόνα;

—Ναί, κύριε.

—Πήγες για να φάς;

—Ακολουθεί!

—Ναί, άλλα και για κάτι άλλο. Ήθελα να δώσω στην δεσποινίδα Ραχίλ ένα βιβλίο που μουζε ζητήσει.

—Βιβλίο; Τι βιβλίο;

—Ένα μυθιστόρημα του Άλεξάνδρου Μαντζόνι που εγγραφεται «Οι άραβωνισμένοι».

—Και της το πής; Τό είχες;

—Όχι, τ' άγόρασα από ένα παλαιοπωλείο.

—Τρελάθηκες σίγουρα. Και πόσο το πής;

—Τριάντα λεφτά. Ήταν σχεδόν καινούριο.

—Μουχε δώσε δυο λιρέτες ή Ραχίλ.

—Δυο λιρέτες; Και πού της βρήκε;

—Ποιός της της έδωσε;

—Δεν ξέρω.

—Όποτε αγοράζει και βιβλία, μυθιστορήματα! Έχει και λεφτά, Θεέ μου! μουμούρισε ο Μοϊς Καμπίμ.

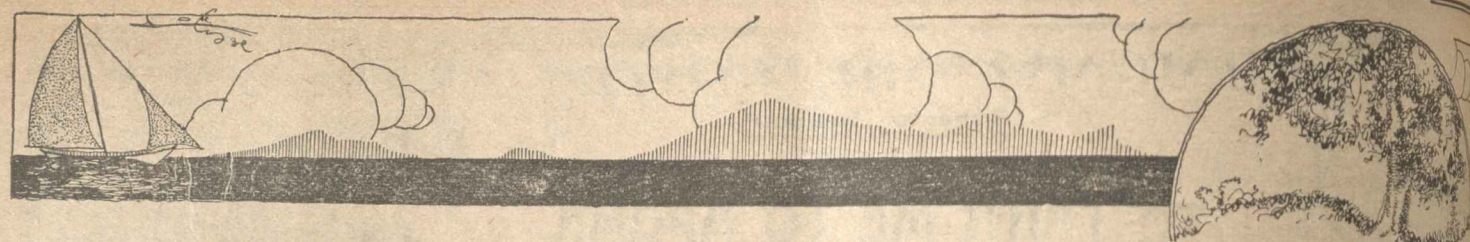
—Η δεσποινίς Ραχίλ δεν ήταν το μεσημέρι στο σπίτι, πρόσθεσε ο Ιακώβ.

—Πώς! φώναξε ο γέρος σταματώντας άπότομα.

—Δεν ήταν στο σπίτι, άπάντησε ο νέος μ' έναν τόνο αδιαφορίας.

—Και πού ήταν;

—Δεν ξέρω.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΤΑΝΤΡΙΑΔΕΛΤ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Καταπληκτικά πειράματα μαγείας. — 'Ο άνθρωπος με τα δυο εγώ. — Τό ένα μένει κλειδωμένο και το άλλο... χρεύει σ' ένα χορό. — Ανταλλαγή υποστάσεων. — Ένας άνθρωπος γίνεται ο φίλος του κι' ο φίλος του αυτός ό ίδιος.

Πότε περιπέτειες πού παράξενες ή παρασθήσεις πού τρομακτικές δεν είδαν το φως της δημοσιότητας απ' αυτές πού με τόση αφέλεια, ψυχραιμία και πού πάντων με τόσο ταλέντο περιέγραψε στα άπονημονευμάτά του μια εξοχότης του περασμένου αιώνα, ο Ταντριάδελτ, ο επονομασθείς αβασίλεως των μάγων των νεωτέρων χρόνων. Τρομερός κι' εξαιρετικής θαλάρους άνθρωπος, ο άγνωστος καταγωγής αυτός τύπος, έγένετο με τ' όνομά του μια δόκιμη έποχή και άναστάνωσε τόν κόσμο με την άπιστευτη ικανότητά του στην εκτέλεση πειραμάτων μαγείας, φαρμακείων, υπερδιεγέρσεων, αθροιστικών και γενικά όλων των φαινομένων πού άποτελούν τόν κύκλο των άποκρυφών έπιστημών.

Από τό κείμενο των άπονημονευμάτων του Ταντριάδελτ πού είναι χωρισμένο σε διάφορα κεφάλαια, θα μεταφέρουμε παρακάτω ένα-δυό χαρακτηριστικά άποσπάσματα, αναφερόμενα στα πρώτα χρόνια των σπουδών του τρομερού μάγου και στα όποια με εξαιρετική ύποβλητικότητα ο μέλλων κορυφαίος των άποκρυφιστών περιγράφει τό ιστορικόν της υψώσεώς του στην τέχνη πού τόν απέθεωσε.

Ένας άνθρωπος πού στέλνει τό δεύτερον εγώ του στον... χορό.

«Βασίλειον την γημεία — διηγείται ο Ταντριάδελτ — στο Πανεπιστήμιο του Γκίσσεν. Μεταξύ των πού προσηγορεύοντο φοιτητών ήταν κι' ένας Σαξωνός, όνοματι Κάρολ Χόφμαν, πού είχε μεγάλην έπίδοση στην σπουδή της ψυχολογίας, των φυσικών δυναμικών και των άποτελεσμάτων των μαγνητικών ρευμάτων στο νευρικό σύστημα. Περαιτέρω να προσθέσω πώς συνδέθηκε και γενήκαμε άμέσως άχώριστοι φίλοι.

Μία μέρα πού άνοιξα συζήτηση γιά τό φαινόμενο της «Διμορφίας του Ένός», μου έδωσε την ευκαιρία να πειραματισθώ επί του πεινυματος. Μου είπεν πώς τό «Έγώ του έαυτού του» θα πήγαινε σ' έναν διακόσιο γράμ πού θα γίνονταν τό ίδιο έκείνο βόδι, πώς θα μιλούσε και θα γόρευε με διάφορα γλωσσικά του πρόσωπα, πώς θα έβρισκε έκεί τοίς δόκιμους ώρες και πώς σ' έλο αύτό τό διάστημα, τό πνευματικό του σώμα θα έβρισκε μαζί μου μέσα στο... δωμάτιό μου. Αυτό σήμαινε ένδιαφέρον γιατί έννοηζε κι' άπό άλλους τό φαινόμενο, αλλά ήξευρα πώς τό άλλο Έγώ ενός ανθρώπου δεν πέπει καμιά να τό πιάνη ή έστω να τό έγείξη γιατί τότε εξαφανίζεται άμέσως. Έν τούτοις ο Κάρολ με διεβεβαίωνε πώς θα έπαινε τά γένη των σίλων του, θα έπαινε μαζί τους και θα έναγκαλιζόταν και της γορεύσεως! Άνυπομονούσα νάβη τό βόδι γιά να διαλύσω της άσπιθολίς μου. Έν τώ μεταξύ εορύνοντα να κάμω μερικές προετοιμασίες εν άγνοία του φίλου μου. Μεταξύ άλλων έπρομηθεύθηκα άπό ένα γνωστό μου άστυνόλο ένα ζευγάρι γενοπέδες, τό άσφαλέστερο πού ύπήρχε στο τυήμα του. Η γενοπέδες αυτές δεν είχαν παρά ένα μόνο κλειδί πού τό εζήτησα επί-της. Την στιγμή πού τό ρολόι γυρούσε στην ώρα πού θάγινε ο γορός, ο Κάρολ υπήκε στον δωμάτιό μου φορώντας τό σάκι του. Φορούσα κι' εγώ τό δικό μου γιατί έσκόπευα να πάω κι' εγώ στον γορό άνοήτως.

Άσος ελυσθήκαμε επί υπά όια περσίπου, ο Κάρολ μου λέει ξαφνικά: «Λοιπόν! Νουέζω πώς είναι καιρός να πάω στον γορό!» Σήκωσα τότε όυους δίσκους. Έκείνος πήγε τότε και έξήλωσε άπάνω στον καναπέ μου άνά-σκειλα και με τά γένη σταυρωμένα στο στύ-

θος. «Υστερα μου λέει: «Σε 10 λεπτά, θα είμαι στον γορό!» Και πάνω σ' αυτό, έκλεισε τά μάτια και έβρισκε άκίνητος. Παρακολούθησα προσεκτικά τό ρολόι επί 10 λεπτά κι' έπειτα τόν έπλησίασα. Ήταν σε μια κατά-σταση άπολύτου καταλήφιας. Παρουσίαζε όλα τά φαινόμενα του θανάτου.

Έτοιμάσθηκα γιά να πάω τότε κι' εγώ στον γορό και να δω άν πράγματι είχε επί-τύχει τό σκεδίό του. Έπέεσσα προσεκτικά της χειροπέδες στα γένη του, της έκλειδω-σα και έφυγα άφού γούρσα δυο φορές τόν μάνταλο της πόρτας του δωματίου μου γιά

Ο μάγος Ταντριάδελτ.

περισσότερη ασφάλεια.

Τό πρώτο πούσωπο πού αντίκρισα μόλις μπήκα στην αίθουσα του γορού ήταν ο Κάρολ, πού έγόρευε άπαθέςστα με μιάν ώραιότατη νέα! Όταν σταμάτησε ή δοχόστορα, συνόδευσέ την νάμα του στην θέση της και διευθύ-θηκε πός τόν υποφύγε γιά να πάει ένα άνα-ψυκτικό. Έπλησίασα και τόν έγτύπησα στον ώμο. Έκείνος γούρσε και μου είπε: «Λοιπόν πήγε να ξαναβή την νάμα του κι' εγώ έ-πάνω στον καναπέ μου ήταν έκπλωμένο τό άναίσθητο σώμα του Κάρολ! Ξαναγύρισα στην γορό και τόν ξαναείδα να γορεύει με μιάν ήλλη νέα. Κάθησα κι' εγώ, γορός να γάμω από τά μάτια μου τόν Κάρολ, ο όποιος εξα-κολούθωσε να γορεύει και να φλορτάει. Μισή ώρα περίπου πού άπό την ώρα πού μου είπε πώς θα έπέετοσε, ξαναγύρισα στο δω-μάτιό μου και κάθησα να παρακολουθήσω την στιγμή πού θα ξυπνούσε. Ουάνας την έκπληξη μου όταν σε λίγο άναλαβίζοντα σινά-σινά της αίσθήσεως του, άνοιξε τά μά-τια και είδε της γενοπέδες πού του είχα περσίσει στα γένη. Ουολόγώ πώς είλας ορός στην ζωή μου! Έβρισκε άνθρωπος με τόσο θάναστο τόπο. Έν τούτοις μέναμε φί-λοι...

Η ανταλλαγή δύο σωμάτων, και τα παράξενα επακόλουθα.

Δίνες μέρες άργότερα ο Κάρολ μου έκανε την έξωφρενική πρόταση ν' ανταλλάξουμε τά

σώματά μας γιά είκοσιτέσσερις ώρες! Πού της επιφύλαξης μου δέγθηκα, αλλά μόνο με λίγες ώρες. Κατάλαβα πώς μπορούσε να μου γορεύσει μία μέρα να ζήσω κι' αύτό πού είχα πει μόνο θεωρητικά αλλά να πράξω. Κι' έπειτα ήξευρα πώς άν ό άνθρωπος, ή εύτυχία του Κάρολ πείθον να καταστούν γιά πάντα.

Γιατί στην ύπόθεση ήταν άνακαταλή-ματά γυναικά. Ο Κάρολ άπό δυο χρόνια ή-το άρραβωνιασμένος με μία γαλλοαμερικανή πού πού έδον ότι τόν άναπούσε καλλά και κείνος την εζήλευε. Έφθανε να μιλήσει γο ή φίλη του υ' έναν νέο, γιά να νικήσει Κάρολ πώς τόν άπατούσε και έπρόβλεπε τό έρωτά τους. Ούτ' εγώ ο ίδιος δεν είχα τό τόση από της ύποψίας του. Και γ' αύτό ή-τησε με τό πείσμα του να διεκδικήσω τίς-τικά γιά την πίστη και την άσπίση της μηστής του.

Έτσι ένα ώραίο πού έκάνανε την τα-λλαγή των σωμάτων μας. Είχα ύποψη, κι' όταν ξύπνησα, βρέθηκα κλειδω-μέ μιά πολυθρόνα κι' άπέναντι έκείνος πού φίλο μου. Γιά δυό-τόις λεπτά έβρινα έκπ-θωμένος, γορός να θλέπω και ήγοα να πο-ρώ να θυμηθώ τίποτε από ότι είχε πει προηγουμένως. Έπειτα, ξαφνικά, σιν ή φωτισθήκε με μιά ή σκέψη και καί δε τό γύρω μου να πύσαν τό πραγματικό του ή-μα μπροστά στα μάτια μου, ένοιωσα να με έπανερόνουνται ή αίσθήσεις. Δέν κατήντη και φώναξα δυνατά:

—Λοιπόν, πώς είσαι Κάρολ;

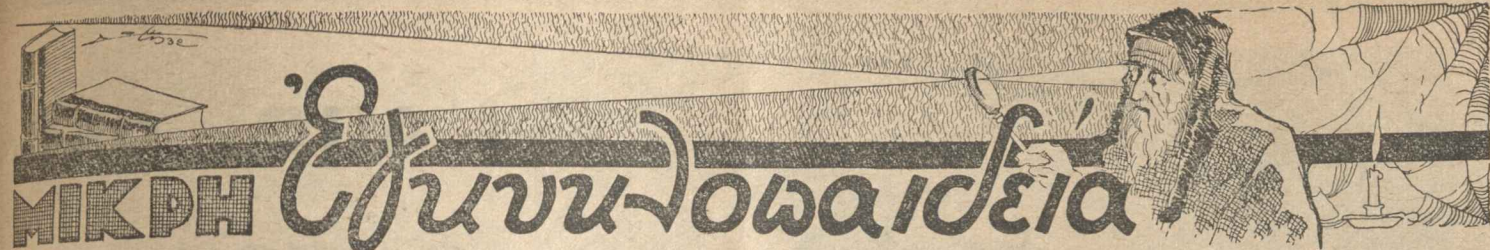
—'Ονομάζομαι Ταντριάδελτ, κι' άπάντησε ο φίλος μου, 'Ο Κάρολ είσαι σύ!

Άσφαλώς, είλα ξεγάλει πώς σ' ένοιαζε έπρεπε να ακολουθήσει τό σώμα. Καίτοι τα μάτια μου και είδα τό τεράστιο γεω-μετρικό πύδι του Κάρολ και τό πείσμα της του. Άρριστα κάπως να συνάγουν τό έ-τό μου, δηλ. τό κανονικό ένοιαζό μου Έγώ, Ξαναμύλησα. Είνα με εκπληκ-τική ποσοστά, Σηκώθηκα τότε κι' έ-παξα στην κηφόση. Ήνοιω ο Κάρολ, ή ύ-πληγε άμφοβολία. Έλάσα κι' αύτό πού με ταυόσωσέ μου. Έδοχίμασα και τό γού-μου και τό βόδι κι' αύτό ήλληνισέ. Σή-σανητό, στο κάπνισμα, στο ντύμα μου.

Τό μεσημέρι, γυρίζοντας από τό γο-ρόν στο σπίτι, την ώρα πού έβγαινε πού άπό την τάση μου τά σπύρα, έπαινε την φωνηνοκαία της άρραβωνιασμένης Κάρολ. Στη στιγμή ένοιωσα πώς ήτοινα πού έ-ξωστευμένος μαζί της κι' με κατέλα-ένας παρόξενος πόθος να τρέξω να την υ-νυτήσω. Είλα ξεγάλει έντελώς την Κά-ρ! Ήξευρα μόνο πώς άναπούσε την νέ-α κι' είνα την ήλληνισέ πε-ρίσσει πώς με κατέλαβε κι' αύτό. 'Ο γόρος τ' υ' επανέστρεψε στον έαυτό μου. Θυμήνα-τε πώς σ' ένα τέτατο ήλληνισέ ο Κάρολ υ-πό σέση νέα από την συνάντησή του με την μηστή του.

Ξαφνικά με κατέλαβε μία άκατανίκη-τή πένθησι πός τόν φίλο μου. Ή σπηκία έ-δοασι του σώματος του Κάρολ έβρινα την ήλληση του πνεύματός μου. Βγήκα σιν πού-λος στον δρόμο και διευθύθηκα άποσπασ-πός τό σπίτι της μηστής του σπηκιστή μου.

Μόλις υ' αντίκρισε ή Αίψα έστρεψε να με ύποδεχθή και την έγέμισα από έρωτα πό-λη. Παράσαυς έπειτα σ' ένα ίδιότατο δω-μάτιο πού τό γοραιοποιούσε πακτικά πού της συνντήσεως της με τόν Κάρολ, και πού (Η συνέχεια στη σελίδα 1558)

Πού είναι τό όργανο της όράσεως τόν έντέμον;

ΓΕΝΙΚΩΣ, τό όργανο της όράσεως στα έντομα, πού παρουσιάζεται σαν έ-να μοναδικό μάτι, στην πραγματικό-τητα άποτελείται από την σωρεία ένός αλφάβητος μικρών ματιών, καθένα από τα ό-ποια έχει δικό του κερατοειδή χιτώνα, δελει-νός κοινού σώμα, έπίχρσιμα χρωματικής ού-σιας και ξεχωριστό νευρικό σύστημα.

Στην εμπλοκή π. χ. — Ένα μικροσκοπικό έντομο πού παρασιτεί στην μηλιά — έχουν με-τρήσει πάνω από 9 χιλιάδες και ύπάρχουν έν-τομα άλλα πού έχουν έως 20 χιλιάδες τέτοια μικρά μάτια! Όλοι αυτοί οι κερατοειδείς χι-τώνες είναι έξέγονοι και περιέχονται με-ταξύ τους σε τόπο πού να άποτελούν ένα εί-δος κοινού σώματος, τόν όποιον ή διαστάσεις είναι όρατες μόνο με τό μικροσκόπιο.

Πού δένδρα έχουν τά μεγαλύτερα φύλλα;

Ο ΦΘΙΝΙΕ είναι πού συναντάται στής ήχθες του Άμαζονίου, έχει φύλ-λα πού φθάνουν συνήθως σε μήκος 15 μέτρων και πλάτος 3,5! Στην Κεϊλάνη συ-ναντάται επίσης ένας φθινίς με γιγάντια φύλλα πού οι ύδαγινείς γοραιοποιούν γιά την κατανάλή ύποστέγων. Πρόκει να μνημονευ-θή αύτό και ή «ήμιπρόλη μάνολια» πού με-ρώ από τά φύλλα της θα μπορούσαν να προ-φύσσον καμιά δεκαετημέρια πρόστατα από της καυστικής άκτίνες του ήλιου!

Πώς μπορεί να καταλάβη κανείς άν μία κενόερβα δέν είναι χαλασμένη.

ΕΝΑΣ τρόπος κοινότητας, αλλά ή-λάνθαστος, είναι να προσέξει κανείς τό σκέτασμα του κοιτιού ή της γυ-νά-δας πού περιέχει την κενόερβα. Άν τό σκέ-τασμα είναι έξογκωμένο, έστω και πολύ έ-λαφρά, σημαίνει ότι έχουν σχηματισθή άερα μέσα στα ταριχευμένα ύλικά και πρόκει να την πετάξουμε. Άν τό σκέτασμα είναι ίσο, ή και κάπως θαυλωμένο, ή κενόερβα είναι άσφαλώς καλή.

Πού συναντά από τά κακώς ταριχευμένα ζώα και λαχανικά παράγεται ένα χημικό δηλητήριο πού προσεεί συμπτωματακές άνο-μίες στην όργανισμό του ανθρώπου. Τό δη-λητήριο αυτό έκφυρται από έναν διάβολο και είναι συνήθως έπαυλοήθημα της άποσπασ-σεως πού παρουσιάζει τό κράτος και κυρίως τά άλυσμα πού ταριχεύονται κακώς ή τά λαχα-νικά πού ταριχεύονται άδραστα.

Τά ταριχευμένα αήνα μπορούν επίσης να παραλίσουν δηλητηρίαση. Είναι όμως άπο-λύτως άδύνατο να καταλάβη κανείς από πού άν ένα ταριχευμένο αήνο είναι τοξικό ή καλό.

Γενικά, γιά να άποσείνη κανείς στα σί-γγορα κάθε σασαρία με της κενόερβες, πρό-κει να διαλέγη προτίοντα μόρμας με δοκιμα-σμένη άξία.

Πού είναι ή μεγαλύτερα βιβλιοθήκη του κόσμου;

ΥΠΑΡΧΟΥΝ σ' όλο τόν κό-σμο γενικάς 1.038 μεγάλες δη-μοσίες βιβλιοθήκες πού περι-λαμβάνουν περί τά 181 εκατομμύρια τόμους. Άπό τό σύνολον αυτό ή Εύ-ρώπη έχει 669 βιβλιοθήκες και 119 έ-κατομμύρια τόμους, ή Άμερική 116 βιβλιοθήκες και 56 εκατομμύρια τό-μους, ή Ασία 23 βιβλιοθήκες και 4 έ-κατομμύρια τόμους, ή Αυστραλία 7 βιβλιο-θήκες και ένα εκατομ. τόμους κι' ή Α-φρική 3 βιβλιοθήκες και 200 χιλιάδες

τόμους.

Απ' όλες της χώρες ή Γερμανία έχοται επί κεφαλής με 160 βιβλιοθήκες και 29,5 έ-κατομ. τόμους. Έρχονται έπειτα ή Γαλλία (111 βιβλιοθήκες και 19,8 εκατομ. τόμους), ή Μεγάλη Βρετανία (101 βιβλιοθήκες και 17 εκατομ. τόμους), ή Ιταλία (85 βιβλιοθήκες και 13,3 έκ. τόμ.), ή Αυστρία (32 βιβλ. και 5,2 εκατ. τόμ.), ή Έλβετία (26 βιβλ. και 3,7 εκατ. τόμ.), τό Βέλγιον (19 βιβλ. και 3 εκατ. τόμ.), ή Όλλανδία (18 βιβλ. και 3,2 εκατ. τόμ.) και ή Πολωνία (14 βιβλ. και 2,5 εκατ. τόμους).

Άν θέλησαμε να δώσουμε τόν κατάλογο των κυριότερων βιβλιοθηκών του κόσμου κα-τά σειράν ένδιαφέροντος, θα έχομε την έ-ξής διάταξη:

Παρίσι, Έθνική Βιβλιοθήκη	4,5 έκ. τόμ.
Λένινγκραντ, Κρατική Βιβλιοθ.	4 » »
Λένινγκραντ, Βιβλ. Άκαδ.	Ετ. 4 » »
Ούάσιγκτον, Βιβλ. της Βουλής	3,5 » »
Μόσχα, Βιβλιοθήκη Λένιν	3,5 » »
Λονδίον, Βιβλ. Βοστ. Μουσείου	3,1 » »
Ν. Υόρκη, Δημοσία Βιβλιοθήκη	2,9 » »
Καίμπριτζ, Βιβλ. Παν. Χάρβαρντ	2,5 » »
Βερολίον, Προσκή Βιβλιοθ.	2,2 » »
Κίεβον, Έθν. Ούκρανική Βιβλ.	1,6 » »
Μόναχον, Κρατ. Βιβλ.	1,6 » »
Παρίσι, Βιβλ. της Σοβόνης	1,6 » »

Μεταξύ των άλλων δεκαετημέρων βιβλιο-θηκών πού έχουν άνω του ενός εκατομ. τό-μους, άξιοσημειώτες είναι ή Βιβλιοθήκη της Βοστώνης, ή Βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Γιάλε (Νιουχάβεν), ή Βιβλιοθήκη του Σι-κάνον, ή Βιβλιοθήκη του Στσαρσβούργου, ή Βιβλιοθήκη της Ώξφόρδης, ή Έθνική Βι-βλιοθήκη της Βιέννης, και τέλος ή μεγάλες βιβλιοθήκες της Μόδοτης, Καίμπριτζ, Μό-νας, Σικίγρον, Κλέβελαντ, Νεαπόλεως, Νέας Υόρκης, Χάγης και Αθηνών.

Πού έποχή είναι καταλληλό-τερη γιά τό φύτεμα δένδρων;

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ είναι ή καλύτερη έποχή γιά το φύτεμα δένδρων και μάλιστα στα άνδρα μέρη. Γιατί όλο αυτό έντομο, πού έπαινει τά φυτά, πού τόν χερμίδον ποτίζονται τά φυτά, πού τόν έπομένως να φυτεύουμε μόλις πιάσουν ή βροχές έως την χειμερινή τροπή ήτοι από της 20 ή της 24 Νοεμβρίου έως της 2 Ιανουα-ρίου. Την έποχή αυτήν την άπορούν κατάλλη-λη όλοι γενικά οι άραίοι και καλύτεροι γεω-πόνοι συγγραφείς. Προσέδοιμα ο Κορί-ππος πού λέγει ότι την άνοιξη πρόκει να φυ-τεύουμε όσα δεν προφύσσον να φυτεύουμε τό φθινόπωρο.

Ο λόγος στον όποιον άποδίδει την προτι-μηση του φθινοπώρου γιά τό φύτεμα των δέντρων ο άραίος συγγραφέας Φλωρεντίνος είναι ότι ή φύς δεν υποτεί σιγρόνως να άσχοληται γιά δυό πράγματα άντίθετα, άλλ-όταν άσχολεύεται με τό ένα και' άνάγκη να διασπορεί γιά τ' άλλο. Τούτο συμβαίνει και στα φυτά. Άλλοτε μέν υποτεί τά έπάνω μέρη των δέντρων και άλλοτε τά κάτω, δηλαδή τό-σαι της οίξες. Είναι δε φανερό πώς την άνοι-ξη σιγνήζει να τρέφει τά άπλωτα μέρη των δέντρων, τά όποια την έποχή αυτήν άποδο-λούν και θλαστάνουν. Άντίθετος τού φθινό-πωρο τά άπλωτα μέρη δεν τρέφονται πιά και γάνουν τά φύλλα τους, ή οίξες όυος τρέφον-ται.

τα. Έπομένως αυτή την έποχή πρόκει να διαλέγουμε γιά τό φύτεμα κατά την όποία και ή φύς άσχολεύεται με της οίξες. Όλα τά δέντρα, όπως και τό κήμα, πρόκει να τα φυ-τεύουμε όταν τό φεγγάρι είναι κάτω απ' την γη. Άν τό δέντρο φυτευθή κατά τό γέμισμα του φεγγαριού θα γίνη πολύ μεγάλο. Άν φυ-τευθή στην άση θα γίνη μέν κοντότερο, άλλ- και δυνατότερο.

Πώς καθρίζονται ή δαντέλλες;

ΓΙΑ ΝΑ διατηρήσει ή δαντέλλα την άρχική της λευκότητα, την σιδερόννο-με πρώτα έλαφρά, κατόπιν την τυλί-γομε και την τοποθετούμε μέσα σ' ένα μικρό σακκούλι από άμεταξύστομο λινό. Τό σακκού-λι αυτό τό βουτάμε σ' ένα δοχείο γεμάτο με άγνό λάδι και τό άφίνομε 24 ώρες. Κατόπιν τό βουτάμε επί ένα τέτατο της ώρας σε βρα-στή σαπουνάδα, τό ξεπλένομε με χλιαρό νερό και τό περνάμε από ένα άλλο νερό με λίγη σόδα. Έπ' τέλους βγάζομε την δαντέλλα από τό σακκούλι και την καθαρίζομε κάτω γιά να στεγνώσει έντελώς.

Υπάρχουν παλιές Έγκυκλο-παίδειες και πότε περυσιά-σθηκαν δείγματά τους;

Η ΠΡΩΤΗ Έγκυκλοπαίδεια, κατά την γνώμη των ιστορικών, όφειλεται στον Ρωμύ τόν Τριμμένιστον, πού ήμιασε κατά τόν ένστον αιώνα π. Χ. Έπειτα ήμιασε ή Έγκυκλοπαίδειες των Κινέζων και των Ιαπώνων. Υπάρχουν επίσης πληροσο-φίες γιά μιάν Έγκυκλοπαίδεια την όποιαν συ-νέταξε ο Σπεύσιππος, ο μαθητής του Πλάτο-νος, κατά τόν 4ον αιώνα π. Χ.

Ο Λοιπότερος περιελάεε στα έργα του όλη την έλληνική έπιστήμη της έποχής εκεί-νης. Ο Άσων Άλφρασιός, φιλόσοφος του 10ου αιώνα μες άπρος μιάν Έγκυκλοπαίδειαν από την νέαν της υοσφή. Η πραγματική υ-σιος έγκυκλοπαίδειά σιολογία άρχισε με τό γαλλικό έργο «Έγκυκλοπαίδεια ή Λεξικόν των έπιστημών, τεχνών και επαγγελμάτων» σε τριανταπέντε τόμους, πού έδημοσιεύσαν από τό 1751 έως τό 1780.

Γιατί ονομάζονται οι άμε-ρικανοί Γουάινδλες;

ΕΙΝΑΙ γνωστόν ότι ή Νέα Υόρκη, ή όποία γράθηκε από τούς Όλλανδούς, ονομάσθηκε στην άρχή Νέον. Άμ-στερνταμ και έγινε άγγλική μόλις τό 1674. Λοιπόν, την έποχή των πολέμων μεταξύ Άγ-κλίας και Όλλανδίας δημονομήσαν συγ-κροήσεις και στην Άμερική μεταξύ των Άγ-γλων και Όλλανδών άποίκων και οι πρώτοι απέλασαν τούς δεύτερους ενάγας, παρα-τούντα σηματοπών από δυό δόματα όλυν-δικά πολύ συνήθιστα: Γιάν (Γιάννης) και Κίε (Κορίνθιος), κατά τόν ήιον τρόπο πού οι Άμερικανοί άποκόλιν τούς Άγγλους «Τών-Μπούν» και οι Άγγλοι τούς Άμερι-κάνους άδελφούς Ιωνδάν.

Πρόκει ν' άναφερθή, ές όλλου, ότι Γιάν και Κίε ήσαν άπόβια, τά όνόματά των ήσαν δυό άδελφών Γουίτ, περιήμιασ παλαιών αν-δρών πού διηθύναν τότε την κυβέ-νησιν των Κάτω Χωρών.

Τό παρατσούκλι «Γιάνες» έκτοτε έ-χει κολλήσει στους Άμερικάνους τόσο πολύ καλά όστε κατανά πολλές φο-ρές, διάφορες εθνοπαϊκές έθιμορίδες ν' άποκαλούν τούς Άμερικάνους «Γιάν-κινες» και σ' αυτά τά έθνη τους ά-κούει.

Σημειώτέον ότι οι Άμερικανοί δεν πειράζονται απ' αυτήν την παρανομία.

Ἡ συμπαθητικὴ πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου «Λαού» δ-νὶς Καίτη Βερώνη, σὲ μιὰ ἀπ' τῆς τελευταῖες σκηνῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως «Σκανδαλιέρα».*

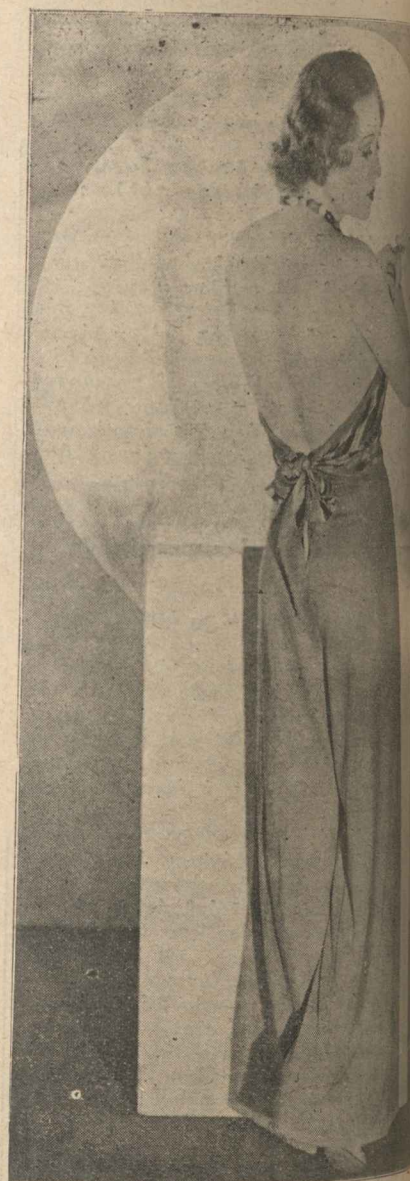

Ἡ κ. Ἰγκιλμποργκ Ἐμπερτ, φίλη τοῦ βασιλέως τῶν οπέρων Ἰβάρ Κρόνγκερ, τοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου τῆς Εὐρώπης, ποὺ ἠτύχησεν πρῶτος στὸ Παρίσι. Ἡ κ. Ἰγκιλμποργκ ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ ἐγνώρισε τὴν περιπετειώδη ζωὴ τοῦ σιωπηλοῦ Κρόνγκερ, καὶ τὴν ὅποια ἀποκαλύπτει τελευταίως ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ γερμανικοῦ τύπου. Ἡ ἀποκαλύψεις αὐτὲς διήγειραν τὸ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ.

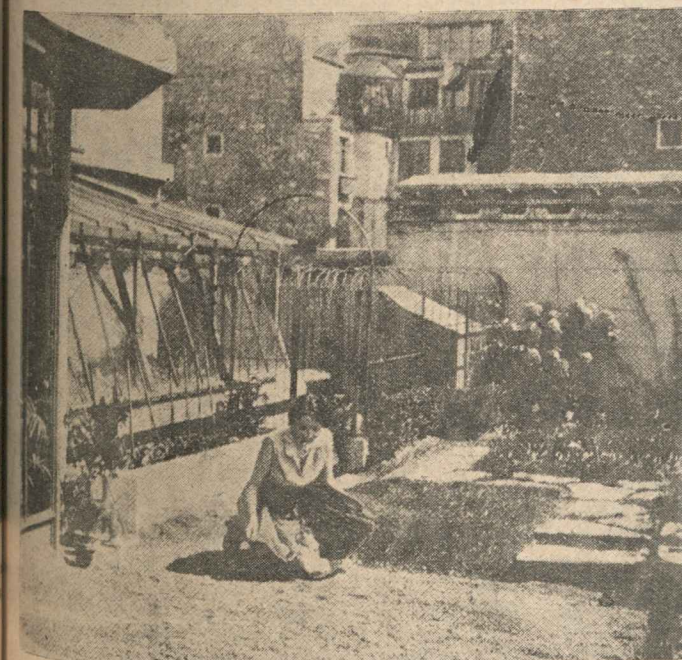
ΑΠΟ ΟΛΟ

ΤΟΝ ΚΟΣ

Ἡ Ἀνίτα Παίτζ, μὲ μιὰ θαυμασιὰ ἀπὸ ζέρεσῦ τῆς πὶο τελευταίας

Ἡ μοντέρνα ἀρχιτεκτονικὴ καὶ οἱ κρεμαστοὶ κήποι τοῦ Παρισινοῦ. Τὸ Παρίσι ποὺ ἔχει χάσει σιγὰ-σιγὰ τὸ «πράσινόν» του, ἐφρόντισε τελευταίως νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ—ἐτοῦ κι' ἐπ' αὐτῇ... στέγες του—μὲ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους! Ἀνωτέρω ἕνας ὠραιότατος ἀνθόκηπος, μὲ... λαχανικά καὶ ὀπωρικά, εὐρισκόμενος ἐπάνω στὴν στέγη ἐνὸς παριανοῦ σπιτιοῦ καὶ ποὺ ἀμιλλᾶται σὲ χάρι καὶ δροσιὰ πολλοὺς... ἐπιγείους κήπους!

Ἡ παριανὴ χορεύτρια τοῦ «Καζινὸ ντὲ Παρί» δις Ἀνζάνα ἔχει τρομερὸν σουξὲ στὸν χορὸ τοῦ «Μοντιένου Ρυθμοῦ» τὸν ὁποῖον ἐρμηνεύει μὲ τῆς πὶο παράξενες κι' ἀρμονικὲς κινήσεις, φορώντας ἕνα πρωτότυπο φόρεμα ἀπὸ τοῦλι καὶ χάλκινους κρίκους! Ἡ φωτογραφία μας τὴν δείχνουν σὲ δύο χαριτωμένες πόζες.

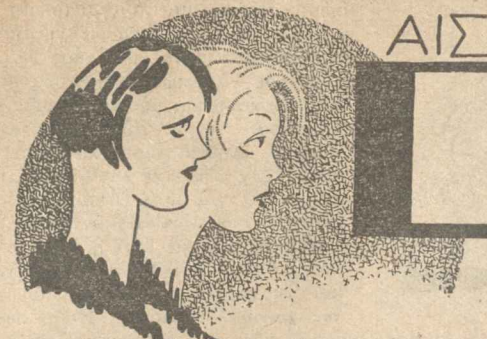

Τώρα μὲ τὴν κρίση, οἱ συγγραφεῖς γίνονται ἐπιχειρηματίαι. Ἡ γνωστοτάτη γαλλὶς συγγραφεὺς καὶ μυθιστοριογράφος Κολέττ, ἤνοιξε ἕνα ἱνστιτούτο καλλονῆς, δπου περιποιεῖται αὐτοπροσώπως τῆς πελατείας τῆς. Ἡ φωτογραφία μας τὴν δείχνει τὴν στιγμήν ποὺ χρησιμοποιεῖ ἕνα κρεγλὸν τῶν ματιῶν ἰδικῆς τῆς κατασκευῆς.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

FRÉDÉRIC BOUTET

Μέσα στην ονειροστοιχία που κατέληγε στην λίμνη, η κ. Λυδία Βαλέν εδίδεξε μ' ένα όμοιο ζωηρό, με το προσωπάκι της ελαφρά μακιγιαρισμένο κάτω από το μικρό μπερέ που σκεπάζεε τ' όμορφο μελαχροινό κεφάλι της. Ήταν ωραίος άντρας, ξανθός και κομψός, εφόσον ερχόταν από μίαν άλλη ονειροστοιχία και την επλησίαζε. Ήταν ο κ. Φίλιππος Λαντούρ. Η Λυδία προσποιήθηκε την εκπληκτική.

—Πάμ σεϊ, Φίλιππε! Ασφαλώς δεν υπάρχει τρόπος ναρθω στο όσος χωρίς να σας συναντήσω...

—Μην είστε κακή, Λυδία. Τό ξέρετε πολύ καλά ότι για μένα είναι η μοναδική μου χαρά να σας βλέπω... Τό ξέρετε πως σας αγαπάω απαντάστα, τρελλά...

—Σιωπή! Δεν πρέπει να μου μιλάτε γι' αυτό...

—Αλλά γιατί; Σας αγαπώ, Λυδία! Και έπειτα είστε μια γυναίκα ελεύθερη...

—Ναι, μα σεις είστε παντρεμένος! Και παντρεμένος μάλιστα με την Ζερμαίν, την παιδική μου φίλη, την πιο καλή μου φίλη. Έπειτα, Φίλιππε, είναι πολύ κακό από μέρους σας να μου μιλάτε για έρωτα, ενώ η Ζερμαίν είναι για σας μία τελεία σύζυγος, ανωσιωμένη και σας αγαπά τόσο...

—Μα εγώ αγαπώ σας, σας αγαπώ σαν τρελλός!

—Σιωπήστε! Δεν θέλω να το λέτε σεϊ αυτό, ούτε και εγώ να σας ακούω... Την πρώτη φορά που μου μιλήσατε για την αγάπη σας, δεν θυμάμαι, νομίζοντας πως επρόκειτο για μία παρασπαστική άνοχη... Όμως σεις επιμένετε, με παρακολουθείτε... Και η καυμένη η Ζερμαίν που με καλεί τόσο συχνά στο σπίτι της, χωρίς να υποψιάζεται τίποτα. Άλθθεια, αν σας άκουα, θάπαιζα σίγουρα έναν πολύ ωραίο ρόλο!... Είμαι όμως βέβαια πως δεν αγαπάτε παρά την γυναίκα σας...

—Ο κ. Λαντούρ άρχισε τώρα να γίνεται πιο επιθετικός.

—Λυδία, δεν αγαπώ παρά μόνον σας! Αν ξέυατε πόσο μπροστά σας η Ζερμαίν μου φαίνεται άνοχη, χωρίς καμιά χάρη άπάνω της!...

—Πάψτε πιά!... Ο' άρρίστε τώρα να λέτε διάφορες απρέπειες... που άργότερα θα σας κάνουν να μετανοήσετε... και που μου κάνουν λύπη για την Ζερμαίν... και για σας επίσης, επειδή σας αγαπώ πολύ, Φίλιππε...

—Ναι, μα εγώ σας αγαπώ αλλοιώς, με πάθος, τρελλό, Λυδία!... Όλα άπάνω σας με ελκύουν, με κάνουν να γάνω τ' λογικά μου...

—Α! Λυδία... Ποτέ δεν θ' αγαπηθήτε τόσο απόλυτα...

Και ο Φίλιππος Λαντούρ συνέχισε πάνω σ' αυτό το περιπαθές ύφος, καθώς περπατούσαν στο μήκος του δρόμου. Η Λυδία, ενώ διεμαρτύρετο ποτε-ποτε ότι δεν θα έπρεπε να τον ακούει, ωστόσο τον άκουε. Ίσως επειδή η εκμυστηρεύσεις αυτές της φαινονταν χωρίς σημασία... Ίσως επειδή της άρεσαν... Ποιος ξέρει ποτέ τί μπορεί να αισθάνεται μία γυναίκα; Ο κ. Λαντούρ προτίμησε την τελευταία αυτή εξήγηση. Και όταν άφισε την Λυδία, άρχισε να ελπίζει...

Τό βράδυ όμως είχε λιγότερες ελπίδες. Μετά τό θέατρο πήγαιναν όλοι μαζί να σουπάρουν. Και καθώς έρχομε με την Λυδία, και ξανάρχισε να της ψιθυρίζει τ' ερωτολόγά του, εκείνη τον έκανε να σωπάσει μ' ένα απότομο τόπο.

—Αλλά σε μιάν άλλη συνάντησή τους, η ελπίδα επανέληθε. Πώς άλλωστε θα μπορούσε να ζήσει η αγάπη χωρίς ελπίδες; Έτσι περάσανε μερικές εβδομάδες, που ποτέ έπαιρνε θέρος και ποτέ πάλι έκανε όλος διόλου τό κουράγιο του. Ο κ. Λαντούρ επανέλαμψε ακούοντας της παραλήψεις του. Α! Η Λυδία... Δεν θα δεχότανε τάχα ποτέ;

Έβρανα ένα βράδυ, σπύι του, που είχε

μείνει για μία στιγμή μόνος με την νεαρή γυναίκα, και επωφελήθη της ευκαιρίας για να επανέλθω και πάλιν στο αιώσιο θέμα του, ο Φίλιππος δέχτηκε απάντησα την πολυπόθητη άπάντησή.

—Ε, λοιπόν ναι, θά'ρω, είπεν η Λυδία με σιγανή φωνή που τού φάνηκε πως έτρεψε από την συγκίνηση.

—Εκείνος έτραβήκε από την χροά του:

—Ω! Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ ά-τέλειωτα... Άδριο! Θέλετε άδριο;

—Ναι. Πού; —Οχι, σπύι μου, βέβαια!

—Οχι, όχι, σε μία μικρή γκαρσονιέρα που έγω...

Η Λυδία έκανε ένα κίνημα:

—Πώς; Έχετε λοιπόν την συνήθεια ν' άπατάτε την Ζερμαίν;

—Ναι, μα εγώ σας αγαπώ αλλοιώς, με πάθος, τρελλό, Λυδία!...

Ο Φίλιππος είπεν ψέμματα:

—Διόλου. Την έπιασα με την ελπίδα πως θα δεχόσαστε μία μέρα...

Έδωσε την διεύθυνση. Η Λυδία υποσχέθηκε να πάη κατά της τέσσερις. Και εκράτησε τον λόγο της. Σ' ένα κοινότατο περιβάλλον της όδοι Τερσέ ο Φίλιππος Λαντούρ την δέχτηκε με ύφος γεμάτο ευγνωμοσύνη και αγάπη. Η Λυδία τον δέχοφε άμέσως.

—Ακούστε με, Φίλιππε, πρέπει ν' το μάθετε άμέσως γιατί δέχθηκε γάρθω εδώ!...

—Αλλ' επειδή μ' αγαπάτε, Λυδία, πολυαγαπημένη μου!

—Λοιπόν, εγώ απέχρουνά τά... αισθημάτά σας όσο θεωρούσα τον έαυτό μου υπεύθυνο γι' αυτά. Τώρα, τό αισθημά σας δεν μου φαίνεται τόσο άνοχο. Άπεναντίας μάλιστα!

—Δεν σας καταλαβαίνω, είπεν ο κ. Λαντούρ, ασπασμένος.

—Θα με νοιώσετε άμέσως. Η Ζερμαίν πρό δύο ημερών μου εξωμολογήθηκε κάτι, κάτι πολύ λεπτό... ζητώντας με να την βοηθήσω. Η Ζερμαίν θέλει να της κάνω πλάτες για τ' άποψήματα...

—Να της κάνετε πλάτες;... Δεν σας καταλαβαίνω, είπεν με αγωνία ο κ. Λαντούρ.

—Μά ναι, ακούστε με. Πλάτες για σας. Έχει ανάγκη νάναι ελεύθερη να πηγαίνει να βόσκει... τέλος πάντων, κάποιον... Λοιπόν συμφωνήσαμε να σας λέη πως είναι μα-

ζί μου, όπως πάντα... Και αυτό θα έλεγε σε μένα την ευκαιρία ναρχωμ και σε μένα πω...

—Όμως ο κ. Λαντούρ δεν την άκουσε πόν. Μία άφάνταστη λύσσα ήταν ζωηρομένη πάνω στο πρόσωπό του.

—Η Ζερμαίν έχει έραστή! φώναξε. Έχει έναν έραστή! Α! την έλεειν! Α! την πρόστειν! Και μούπαίξε την κυμωλή της αγάπης, της άφοσίωσης! Κι' εγώ, σπύι μου, κατ'...

Και σεις δεχθήκατε λοιπόν να την βοηθήσετε να μ' άπατήση; Είστε μία πασοκή και τού λόγου σας! Πολύ ώραιο έτσι γελμα κάνετε!

Η Λυδία γλώφισσε λυγνά.

—Μά τί σας μέλλει σας γιά όλα αυτά; φωνή άγαπάτε μόνον μένα, αφού δεν την αγαπάτε πιά;

—Α! μά όσο νάναι, αυτό βέβαια δεν άπαι λόγος να κάνη έναν έραστή! Κι' έπειτα Ζερμαίν δεν τό ξέρε πως εγώ δεν την πω πώ!... Α! όλα κι' όλα αυτό θα τό έλεα.

Κι' ο Φίλιππος πήγα νοσηρότατα πιά στην κάμαρα, σαν ένα θηρίο κλεισμένο π κλουβί. Έβρανα έσκασε σ'ά γέμια:

—Δεν είν' αλήθεια! έφώναξε. Δεν είν' αλήθεια! Ήταν μία φάρσα δική σου! Την πω δα πολύ καλά την Ζερμαίν. Τό ξέρω πω μ' αγαπά! Ήταν μία φάρσα! Θέλησα πλώος να με κοιμώσετε...

Ήταν τόσο βέβαιος γιά την άποσίση της γυναίκας του κι' έδωκεν έπιπαι τόσο άποκρουστικό! Έίθε όρασε ν' άπατά αυτός την Ζερμαίν, πιά με τό άζημιωτό του! Μι την πύση του αυτή όμως έδωκεν πλάτη στην Λυδία πως η μόνη γυναίκα που αγαπούσε ήταν η γυναίκα που...

—Πράγματι, είπεν ψέμματα, πιά άπλήγησε φυγόρα η Λυδία. Μίση έσυχος! Η Ζερμαίν δεν έγι αλλ' είπεν ψέμματα, γιά να σας πώξω πως δεν μ' αγαπάτε και γιά ν' άπαλλαγώ από την καταπόνηση π Προέκυψε εντός όλίγου να έσο παντρεμένος...

—Α! αυτό είναι ύπεροχι! Εγώ που σας λαχταρώ τόσο και Νάσαι έπειτα είλικρινής με τις γυναίκες!...

—Χαίρετε! είπεν η Λυδία γυμνός να τον κυριεύει.

Κι' έφυγε διασπασί. Είπεν τί ψέμματα γιά δευτέρη φορά! Είπεν τί όριστικό αυτό φρασμό τού προσέχους γίμω μεταξύ αυτής και τού κ. Λαντούρ. Κι' έσο αισθανότανε τώρα τόσο πολύ την ανάγκη να πέση στην άγκαλιά ενός οιοδήποτε έλπιζε γιά να ξεχάση πως ο Φίλιππος είχε πω τόπο ύποκριτης, άναδρος, έγωιστής, απητητικός... Ναι, αλλά προτού τ' καταλάβω, έσο μία τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Δόν Ζουάν

2

(Τά προηγούμενα)

Ο Δόν Ζουάν, αφού δοκίμασε τ' πρώτα ήδονικά όίτη του έρωτος στην Ίσπανία, την γενέτειρά του, φεύγει γιά την Ίταλία αναζητώντας νέες συγκινήσεις και καινούργιες περιπέτειες. Στον δρόμο του προς την Νεάπολη συναντά μίαν όμορφη γυναίκα, της πιάνει κουδέντα άμέσως και της παίρνει ένα ραντεβού γιά τό ίδιο εκείνο βράδυ.)

(Η συνέχεια)

ΤΟ μυστήριο τού άρεσε, κι' ο κίνδυνος άντι να τον άποφιλίζει, τον τραβούσε. Άπομακρύνθηκε χωρίς να γυρίση πίσω. Σε πέντε λεπτά βρήκε ένα πανδοχείο. Έκεί σταμάτησε και ζήτησε να δεσπνήση. Τρώγοντας, ρώτησε τον ξενοδόχο γιά τό μέρος, ελπίζοντας πως θα τούδινε χρήσιμες πληροφορίες γιά τό κτήμα με τον κήπο, που είχε δη την όμορφη άγνωστη. Μά δεν έμαθε τίποτα.

Σαν τελειώσει τό δείπνο του, μπήκε μέσα στο εστιατόριο ένας πανώλης άνδρας με τριχωτό και γυμνό πρόσωπο. Κάθισε σ' ένα τραπέζι και γτύπησε δυνατά την γροθιά του γιά να ξεγύση κρασί και χαρτιά. Ο ξενοδόχος τσακίστηκε να τον υπηρέτηση, σαν νάταν κανένας σπουδαίος πελάτης:

—Επειδή η συντροφιά αυτή δεν τού άρεσε, ο Δόν Ζουάν ανέβηκε και κλεισθήκε στην κάμαρά του.

Όταν σκοτεινίσα καλά, γλύστρησε από τό παράθυρο και βγήκε στον δρόμο. Άνάμεσα από τ' άγέμα του εστιατορίου είδε πάλι τον γονιάνθρωπο εκείνο, που έπινε κι' έπαιζε χαρτιά με μία παρέα ανταξία του, γελώντας δυνατά, φωνάζοντας και διασπασμένους.

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

λους συζύγους είχε ξεγέλασει στην ζωή του, μερικούς μάλιστα τους είχε στείλει στον άλλο κόσμο...

—Μην γελάτε, εξακολούθησε, ο δικός μου είναι τρυφερός. Ψηλός ως εκεί πάνω, δυνατός, ζηλιάρης και πιστός. Όταν μάλιστα πίνη...

—Τί; τολμά να σηκώνη χέρι σε μία γυναίκα τόσο άξιαγάπητη;

—Γιά μία λέξη, γιά μία κίνηση, γιά μία ματιά, γιά την άπουσία μιάς στιγμής, βάζει στο νού του τ'ά πιο τρεμά πράγματα κι' άρρίξει να φωνάξη, να βρής, να βλαστήμα...

Καμιά φορά μάλιστα με δέρνει αλύπητα... Μά θά τον εκδικηθώ... Σχεδιάζω μίαν εκδίκηση που δόν κανή ν' άφισή από την ζήλεια και την λύσσα του!

Ο Δόν Ζουάν την έσφιξε στην άγκαλιά του και της έδωσε τ'ά φλογερότερα φιλά του, που εκείνη τού ανταπέδωσε με αληθινή μανία. Είχε, αλήθεια, όλη την διάθεση να την βοηθήση να εκδικηθώ τον βάνου σύζυγό της.

—Και που βρίσκεται τώρα ο τρυφερός αυτός σύζυγος;

—Στην ταβέρνα όπου πίνη, σαν όλα τ'ά βράδια.

—Όστε όλα τ'ά βράδια άφίνει μόνη της μία γυναίκα τόσο γλυκειά και γοητευτική σαν εσάς;

Αί, λοιπόν, κατά που μου τον περιγράφετε, βαρύν πως τον ξέρω τον άνδρα σας... Τον είδα να μπαίνει στο πανδοχείο...

—Διόλου άπίθανο, τού είπεν. Όταν πη και παίξη άρεσά, θά γυρίση με την παρέα του, φωνάζοντας και γελώντας δυνατά. Έμεις θά τον ακούσαμε και τότε, άρχοντά μου, εγώ θα τρέξω γρήγορα γρήγορα να πλαγιάσω κι' εσείς θά μείνετε εδώ ως που να μη μέσα. Ίσως θα πάτε στο ξενοδοχείο σας και θά ξανάβετε αύριο την ίδια ώρα...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε όλη η αλήθεια, νοιώσει από την ζήλεια και τον πόνο πιά την κυριέψαν πως τον αγαπούσε... Όμως δν θά τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η ιστορία της Μανταλένας

Ο Δόν Ζουάν άπομακρύνθηκε, βρήκε τό μονοπάτι κι' άκολούθησε σφύριζα τον τοίχο ως τό τέλος, που ήταν μία πυκνή σκιά. Λάθος πηλαίξε είδε μία σκιά να ξεχωρίζη μισό στο σκοτάδι της νύχτας και να σκυβή από τό πεζούλι.

—Είστε σεις, άρχοντά μου;

Ο Δόν Ζουάν έπιασε τό τρυφερό χέρι που τού δόθηκε, και μ' ένα γρήγορο πήδημα αίλου διακέλισε τον τοίχο και βρέθηκε κοντά στην άγνωστη. Καθώς της φιλούσε τρυφερά τό χέρι, ο Δόν Ζουάν την νοιώθε πω έτρεμε από συγκίνηση, ίσως κι' από φόβο.

—Είστε σεις... σεις; —Όστε ξανάρθετε; —Και ποιος δεν θα ξανάρχεται γιά να της δη; Χρειάζεται τάχα πολύ γιά να σκληθώ με τέτοια όμορφη, σαν την δική σας, όλα αυτά καλά-καλά, βρήκατε μελάνη στα ερωτολόγά του, που τό πιστεύω. Κι' τώρα που της άποκαλύφθηκε

Μιά βροχινή κραυγή βγαίνει από το στόμα του :
— Άνοιξε !
— Δεν επιτρέπεται. Κανένας δε μπορεί να βγει...
— Κατάρα ! Άνοιξε, σου λέω !... Άλλοιώς τι γίνεται !...
— Άπ' το άμάξι, πήδησε ή Λουίζα. Ήδευσε στον άξιωματικό ένα χαρτί, ξεδιπλωμένο, κι έβγαλε ξανά το έργο του μέσα στ' άμάξι.

Ο άξιωματικός έβριξε μια ματιά γεμάτη έκπληξη στον Μπαρταλιάν, και κατόπιν φώναξε :

— Άνοιχτε την πόρτα ! Άγγελιοφόροι του βασιλέως !... Φρουροί, άνοιχτε δρόμο, να περάσει τ' άμάξι...

Και τότε, άνάμεσα στ' άμάξι και στα σύρματα του πλήθους που όμοιασε για να το καταστρώσει, όρθώθηκαν οι φρουροί, με τις έκδοι άρκεμπόξες τους προτεταμένες.

— Πίσω ! ούρλιασαν οι λοχίας. Είναι άγγελιοφόροι του βασιλέως !

— Άγγελιοφόροι του βασιλέως ! έσφαρσεν κι' ό γέρο-Μπαρταλιάν, ό όποιος άνασηκώθηκε προς στιγμήν κι' έπειτα ξανάπεσε άσθμαίνοντας, κι' ένα παράξενο χαμόγελο στά χείλη.

— Άγγελιοφόροι του βασιλέως ! ψιθύρισε κι' ό Μπαρταλιάν.

Δεν μπορούσε να καταλάβει... Δεν ήξερε... Θαρρούσε πως όνειρεύεται... Θαρρούσε πως ήταν ή συνέχεια του όνειρου, του έφιαλτικού όνειρου που τον παρακολουθούσε από τό πρωί...

Και νά... ό του θάματος !... που ή πύλη άνοίγει... Και που οι έκδοι στασιώτες της φρουράς του παρουσιάζουν άλλα !...

— Ουά... Περάει... Τό άμάξι τρέχει κάτω από τον. Ή πόρτα ξανάλεισε πίσω τους... Βρίσκονται έξω από τό Παρίσι !...

Καλπάζουν τώρα προς τον προσιναπό λόφο που ύψονεται άντίκρυ τους—τόν λόφο της Μονιάρτης...

Μόλις όστόσο ή πύλη της πόλεως ξανάκλεισε πίσω τους, έφτασαν μπροστά σ' αυτήν καμιά δεκαπενταριά ίππεις... Τά στόματα των άλλων τους ήταν άφραμένα, τα στήθη τους ματωμένα από της σπρουινής...

Ήταν ό Ντανβί ! Ό Μορεβέρ ! Έφτασαν λαχανιασμένοι, άσθμαίνοντας... Και μόλις σταμάτησαν μπροστά στην κλειστή πύλη, τό άλογο του Ντανβί έπεσε νεκρό...

— Άνοιχτε !... Άνοιχτε !... άρχισαν να ούρλιασαν και οι δύο τους. Είναι ούγενότοι !... Άντίχριστοι !...

— Είναι άγγελιοφόροι του βασιλέως ! άπάντησε ό άξιωματικός. Νά και ή διαταγή !... Άνοιξε ! βρυχήθηκαν ό Ντανβί. Άνοιξε, ή μη τό Χριστό...

— Φρουροί ! θροντοφώνησε ό άξιωματικός. Έπ'... σκοπόν !...

Ό Ντανβί όπισθοχώρησε... Τότε όμως ώρμησε ό Μορεβέρ, κρατώντας ένα χαρτί στο χέρι.

— Άγγελιοφόρος της βασιλείας ! ούρλιασε. Άνοιξε, άξιωματικό !

— Περάστε, κύριοι ! Θά περάσετε όμως μόνο σας ! Οι άλλοι, πίσω !...

Κι' έτσι, ό Μορεβέρ πέρασε...

Ό Ντανβί σήκωσε της δυό γροθιές στον ούρανό, μια φριχτή κατάρα βγήκε από τό στόμα του, και σωριόστηκε χάμω συντριμμένος, άναίσθητος...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

(Λύσεις προηγούμενων)

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

	1	2	3	4	5	6
1	Δ	Ε	Ι	Ψ	Ι	Α
2	Ε	Ι	Ο	Ι	Ι	Ι
3	Ω	Ο	Ν	Ι	Ι	Γ
4	Ν	Υ	Ι	Φ	Ε	Υ
5	Ι	Δ	Η	Ι	Ι	Π
6	Δ	Ε	Ι	Α	Ι	Τ
7	Α	Ν	Ο	Σ	Τ	Ο
8	Σ	Ν	Ε	Ο	Σ	

—□□—

(Ή λύσις του «Άριθμητικού παιχνιδιού» στο έρχομένο)

—□□—

ΠΑΣΙΕΝΤΕΣ

Παίγνετε μια πλήρη τράπουλα των 52 χαρτιών, την ανακατώνετε και κόβετε. Έπειτα κρατώντας την μετρίσημη στο άριστερό χέρι, έτελείτε, με τό δεξιό, τό στρόφιμο της πασιέντας ως έξης :

Σχηματίζετε κατακορύφως, δηλ. έκ των άνω προς τα κάτω, μια σειρά πέντε θέσεων: έπάνω-έπάνω 2 χαρτιά σκεπασμένα, έπειτα ένα χαρτί σκεπασμένο, έπειτα 2 χαρτιά σκεπασμένα, έπειτα ένα σκεπασμένο και τέλος δυό σκεπασμένα. Διότι άκριβώς σ' αυτήν την πρώτη σειρά, στρώνετε μια δεύτερη, έπσης κατακορύφως και πέντε πάλι θέσεων, που άποτελείται όλόκληρη από μονά χαρτιά άνοιγμένα. Ή τρίτη σειρά που θα στρώσετε κατόπιν διότι στην δεύτερη, άκολουθεί την διά-

ταξη της πρώτης, ή τέταρτη της δεύτερης, πέμπτη της πρώτης, ή έκτη της δεύτερης, έβδομη της πρώτης και ή όγδοη, έως δευτέρα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο θα έχετε στρωμένα όλα τα χαρτιά της τράπουλας, τον όποιον 20 θα είναι άνοχτά 8 σκεπασμένα μονά και 24 σκεπασμένα άνα δυο.

Άφου τελειώσατε τώρα τό στρώσιμο, προχωρήσατε στην έπαλήθευση της πασιέντας. Τό πρώτο που θα κάμει είναι να θεωρήσετε όλα τα άνοχτά χαρτιά και να βγάλετε στην άκρη μια ει δυνατόν πληρη τράδα όμοιον, δηλ. 4 άσσους, ή 4 έσσοι ή 4 έξάρια κ.ο.κ. Άν δεν ύπάρχη καμία τράδα, προτιμάτε τριόδα, κι' αν ούτε πια ύπάρχη, μιάν διόδα, και άργότερα, με τό πρόοδο της πασιέντας, φροντίζετε να συμπληρώσετε την τετράδα. Άς ύποθέσουμε ότι βρήκατε και βγάλετε στην άκρη της 4 άσσους. Της 4 θέσει που έμειναν κενές, φαρμόντας τούς άσσους, της άναπλήρωσης έσοκπέζοντας τα κλειστά χαρτιά που φτύν άριστερά τους. Τόρα προσιώμεν να συμπληρώσετε τα χαρτιά που χαίρουνται με μπουν με την σειρά έπάνω στους τέσσερις άσσους παύοντας αυτά που ύπάρχουν έπάνω στα άνοχτά χαρτιά και άναπλήρωσης διαρκώς της κενούμενης θέσει έσοκπέζοντας τα κλειστά χαρτιά που πέφτουν άριστερά τους. Άφ' έτέρου, για να διακοσμήσει ή πασιέντα, κάνεται και της άπαιτούμενης μεταθέσεις μεταξύ των άνοιχτών χαρτιών, ή ποιές συνίστανται στο να παίγνετε ένα χαρτί συγγενεύον και να βάξετε τα μωρύνει ταμην έπάνω στα άμέσως μεγαλύτερα που έξασκολούθοντας πάντα να άναπλήρωσης έκάστοτε κενούμενης θέσει έσοκπέζοντας τα κλειστά χαρτιά που πέφτουν άριστερά τους.

Ή πασιέντα θεωρείται έπαληθεύσι όταν κανονικά και σύμφωνα με τούς παραπάνω ρυθμούς, έλθουν όλα τα χαρτιά και μπουν με την σειρά έπάνω στα 4 χαρτιά που βρήκατε άριστερά στην άκρη.

—□□—

ΧΕΙΡΟΜΥΛΟΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Κατακορύφως :
Τό α' άνθύλλον με τό κάτω του = 100
Οί σταυροί = Άρχαίος Πέτρος σταυρούς

Όριζοντίως :

1) Φωνήν, 2) Ήρωας των Βαλκανίων, 3) Φωνήν, 4) Ήρωας των Βαλκανίων, 5) Ήρωας των Βαλκανίων, 6) Άνθος, 7) Ήρωας των Βαλκανίων, 8) Άρχαίος βασιλεύς, 9) Ήρωας των Βαλκανίων, 10) Κρότος Άφρικανικός.

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

Ο ΚΟΥΝ - ΚΑΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Όταν άρχά με ξεπροβόδιες κείνο τό δειλινό ήσαν ή όψη σου θλιψτή κι' άπ' τα σκοτεινισμένα σου μάτια δυό διάφανα άσπρα κηλίκια ήρεμα. Δεν θέλγαν να σε ρωτήσω την αιτία που σ' έκανε να δακρύζεις, κι' ούτε γιατί ήσουν γλωμώ, — γλωμώ σαν φθινοπώρου μέρα...

Ύστερα, είχαμε τόσο λίγον καιρό για λόγια που δε θα τελειώνανε ποτέ! Ξαν πάσες ρίρες δεν άποφύοιμε κουδέντες, είτε γιατί της θεωρούμε περιττές πιά, όταν μπροστά μας κινείται ένα άτέμονο πέλαγος χωρισμού, που ποιος ξέρει πόσο θα βαστάξει, είτε γιατί νοιώθουμε ένα κόμπο να μας δένει σφιγμένα τ' άσπρη τό λαρούνη.

Κι' αυτό έσφυα και σου φίλησα θερμά τό τριήμερο χέρι, και συ δεν βαστάχτηκες την σερνή στιγμή, και μ' έσφιξες γλυκά στην αγχαλία σου. Τότες ένοιωσα την καρδιά σου να ξεπηδά τρελλά κάτω άπ' τα ρούχα σου κι' ένα δουλό παράπονο να ξεχειλά τό φως για σου στήθα. Κι' όταν σήκωσα τό κεφάλι μου τόνωθα βαρύ, και δε μπόρεσα να διακρίνω αν τα δικά σου μάτια ήσανε δακρυσμένα, γιατί και τα δικά μου ήσαν θολά.

Μιά σφυρίχτρα διαδατατικού τραίνου, ένας γλίκος ταξιδευτός καπνός κι' ένα μαντίλι, ένα καντήλι άσπρο θαρώ, που σείεται άπελπημένα...

Όταν γύρισα πίσω τό κεφάλι είδα την νυχτιά να κατεβαίνει άγνά, και τη μέρα κάτω και να ξεφυλά έλθεει στην άκρη του ορίζοντα. Κι' ακόμα θλιβερά πιο έκει βαθείς στο έξυμισμό της κάποια άόρατα κρινόλου κι' έρι μάδους ροδόφυλλα και μενεξέδες.

Και τότε, τότε, αγαπημένη, λήθηκα σε άκρη, σε άκρη του δοού. Δεν ξέρω κι' έγω ποιο θαλάσσιο κείνη την έσπεση νυχτιά!

Από τότε πάνε, κηλίκια τόσες άλλες έσπερες νυχτιές, τόσα χαρούμενα πρώτα, τόσες λουλουδιές άσπες κ' έ' ήσαν ή μέρες ή σταχτιές που λέει κι' ή ποιητής, κι' είδα τα φύλλα να πέφτουνε κιτριμασμένα στη γη κι' άκουσα τό ξερό τους παράπονο σαν τα προσπερνούσα. Είδα ακόμα και τόν ούρανό σκεπασμένο κι' ένοιωσα τό θλιψτό του άκου για μου μαστιγώνη τό πρόσωπο ζωηρά. Κι' έγω όστόσο σε πρόσευα και σε προσέμεινα ακόμα... Κι' όπως θαρώ άπ' τό παραθύρι μου έξω τό μικρό τούτο χωριό με την σουρουπιασμένη του θάλασσα, μούρχειται στο νότο τό δικό μας δαντελλιστό ακρογιάλι με τό στεγνό πέτρινο λιμανάκι του και τάσπρα του τετραγώνια άραχμένα στο μώλο.

Κι' όπως δέω ή βροχή δένει τα πάντα στο σκοτεινό τούτο άπόβραδο, σφαλώ τα μάτια και θαρώ πως θα σε δω, θα δω τα σκοτεινά σου μάτια σκεπασμένα σ' ένα παληό έπαιχτή ρομάντο—τό ρομάντο που διαβάξαμε μαζί—κι' ακόμα θαρώ να τρεμοσβύνη τό φως στο γέικο λυχνάρι, και τόν έσρα να μπαίνει σφυρίχτα άνάμεσα από της χαλαμάδες της πόρτας, και σκέφτομαι πικρά πως ίσως-ίσως θα υπορούδες να κρυώσης, αγαπημένη, να κρυώσης έτσι δλονόγως που είσαι. Και κλαίω... Κι' ή νύχτα δέω διαβαίνει άγνά.

ΑΓΓΑ

Μ' ΑΠΟΨΕ

Στην μακρονή τη θύμησή μου —ήταν μια νύχτα σαν κι' αυτή— ήσου, άγάπη μου, μαζί μου, κι' είχαν, τ' άστέρια, μαγευτή.

Και μαζίαν φωτεινά παλάτια που άνοίγαν, διάπλατα, ψηλά... Μ' άπόψε, δακρυσμένα μάτια μοιάζουν, που κλαίνε σιωπηλά...

Β. Π.

Σ' ΕΝΑ ΤΑΓΚΟ

Μέσ' στο θαυπόφωτο του καυκαρέ την γνώρισα
ένω σ' ένα ταγκό στροβιλιζόμουνά μαζί της,
κάπως γαδάρικα και τρυφερά την κύτταξα
κι' αγχαλίασα με πάθος τό κορμί της...

Είχε δυό μάτια πλάνα έλοσκότεινα
—μουντοί πανσέδες που άνοίγουνε στο δειλί—
και μια στίγμη—δεν ξέρω πως—ένω τα θά-
μαζα

σε φίλημα μου πρότεινε τα χείλη...

Χωρίσας... μά έγω δεν την λησιμόνησα
την άγνωστη μικρούλα, τό φιλι της,
μα ένοιωσα στον χωρισμό αυτόν πως έπαυσε
και τη στωιούλα μου καρδιά μαζί της...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΚΑΤΙ ΑΠΟΨΕ

Κάτι πάλι άπόψε, άγ!... κάτι
ή γαλήνια έσπέσα μου φέρονε
στην ψυχή, που πάλι με σέρονει
στής ζωής τό παληό μονοπάτι...

Στοχασμοί παιδικόι, ξεχασμένοι,
κούρσοι πόθοι, γαίες, κάποια λυπή
ξαναζών' και τό δοού διαβαίνει
με συγκίνηση και καρδιοχτύπι.

Κάτι πάλι άπόψε, άγ!... κάτι
ή γαλήνια έσπέσα μου φέρονε,
και ό γόνος γονά πιά με σέρονει
στο στεγνό της ζωής μονοπάτι...

Ν. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ

ΣΚΛΑΒΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

"Όλοι ξέρουν πως δεν είν' ή αγχαλία της
τό άπάνισμο λιμάνι που ποθούνε,
μιά παληόση ζήτωντας συντροφιά,
στής αγάπης τα πελάγη δοοι γυρνούνε.

Άλλά έσπασε κοντά της ένα θαλάσσιο
μιά καρδιά, (ώσαν θαρούλα με σχισμένα
άπ' άντληση μια πόρτα τα πανιά)

και άντίκρουσε να λήπτουν άναπνεύσει
της σειρήνας: τα δυό ματιά... που σαν φάρσι
(θαλασσοδάσαντα γλυκύα παρηγοριά),
σαν να γνέφον να σωθή, να πρόση...
Μά δεν άργησ' ή στωιούλα να ένοησέη,
έτσι σκλάβος της σειρήνας είναι πιά...

Χωρίς δύναμη καμιάν για να πωμώση...
ΓΕΩΡΓ. ΜΟΦΩΝΑΙΟΣ

ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ Η ΩΡΑ

Τού χωρισμού μας σίμωσε ή ώρα πιά, καλή
μου,
τά ρόδα άρροσβόουνε άπ' την αυλλοροή,
βογγάει μέσα στα στήθα μου ή άμοισή ψυχή

και μέρα-νύχτα ή θλίψη μου σπαράζει την
ζωή!

Τί κι' αν ή υοίρα θέλγες τούς δυό μας να
χωρίση!

"Εγεί οίξασ' ή αγάπη μας βροχή μέσα στην
καρδιά.

"Ισως την κάθε έλπίδα μας σε λίγο ν' άνα-
στήση

τό έρωτικό κελόδωμά του σπίνου στα κλαδιά!

Τού χωρισμού μας σίμωσε ή ώρα, δέσ, καλή
μου,

τά τόσα μας ένειράτα σβύνουνε τώρα πιά,
βογγάει μέσα στα στήθα μου ή άμοισή ψυχή

και μέρα-νύχτα ή θλίψη μου σπαράζει την
καρδιά...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΓΛΥΚΕΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΑΠΗΣ

"Εγεί περάσει άκατη ώρα από τη στιγμή
που ό βασιλιάς της ήμέρας έγειρε ν' άποκοι-
μηθή άποσταμένος, στη γαλήνη άγχαλία της
θάλασσας. Σε λίγο, προς τό βάθος του μπου-
γαλιού, φάνηκε να ροδίζει μια μικρή κόκκινη
φλόγα, και σιγά-σιγά, τ' όλόγιομο αλγού-
στικό φεγγάρι άνέτειλε κατακόκκινο και
μεγάλο, θάφοντας με τό άλικο χρώμα του τα
ήσυχα νερά της θάλασσας του λιμανιού.

Αυτήν την άληθινή όμορφη στιγμήν μοιά-
ζω σαν όνειροπαρμένος. Δεν ξέρω γιατί, μά
καθώς τό φεγγάρι άπόψε είναι τόσο παρθέ-
νο, κι' έτσι καθώς μου γαμογέλαει ερωτικά
άνεβαίνοντας προκλητικά, κι' άργά στον ού-
ρανό, μου φαίνεται πως άπόψε, έχει πάσει
μαζί του κι' όλα τα όμορφα κι' άκριβά όνειρά
μου που μαζί του πάγω πλάσει τόσες νύχτες
τώρα κάτω από τό γλυκό του φως, και τα
ταξιδεύει μακριά στο άπειρο, για να σε δεί-
ξη σ' όλα τ' άστέρια τ' ούρανο.

Άπλώνω τα γέλια μου σ' αυτό σαν σε ί-
κεσία. Ένας καμώος κάμει τό στήθος μου να
φουσκώσει από παράπονο: από τό σόαμα μου
κυλούν λίγες λέξεις:

—Την αγαπώ! Την αγαπώ! "Α! πόσο πο-
λύ την αγαπώ την πολυαγαπημένη!

Χτυπούν μεσάνυχτα! Τα φώτα σβύνουν,
και μένω στο γλυκό θαυπόφωτο του άσημένιου
φεγγαριού. Τό μικρό παραλιακό κρενείο έ-
κλεισε, άφισε όμως τα τραπέζια του δέω
κι' έτσι μένω ακόμα στη θέση μου. Γύρω
μου, όλα ήσυγάζουν. Μια θαθεία σιωπή είναι
άπλωμένη παντού. Τό φεγγάρι μεσουανεί
τώρα κι' άσπρύνει με τό άστροστέρο γαλά-
ζιο του φως τα κοιμισμένα νερά του λιμανιού
και τα τριγύρω όλόσπρα σπιτάκια. Χίλιες
δυό όμορφες μωροδιές μου στέλνουν από πέ-
ρα τα πούκα άνακατωμένες με τό λιγυμένο
μυσο της θάλασσας, που φάνει ως τα βάθη
της καρδιάς μου και με μεθά. Μια άσυχροτή
υποβλητικότητα είναι άπλωμένη παντού, γε-
μάτη από λυρική ποίηση, μυστικοπάθεια,
μαγεύα...

Εκτοκκά, ό άσημένιος κι' άπαλός ήγος
μιάς φωνής αγαπημένης με ζήτησε άπ' τό
βαθύ όνειροπόλημά μου, και μ' έκανε να ρι-
γώσω σύγκρομα από ευτυχία και γαρά. Είχα
ακούσει να φωνάζουν τ' όνομά μου!

Έστρεψα άπότομα τό κεφάλι, και τότε,
σαν σε όνειρο, είδα πάλι, είδα την πολυα-
γαπημένη μου να στέκε έκει, ακίνητη, στο
παλίκου της, με τα κρινένια της χέλια ά-
πλωμένα όλόσια σε μένα, σαν ένα άγχαλο
θεϊκό, σαν την όνειρομένη θαυπορούλα των
παραμυθιών. Τό πρόσωπό της πού τό φεγγάρι
ναισιμασμένο τώρα τό γαίδει με της ασπ-
μέντες του άχτίδες είναι λευκό σαν Θέος! Τά
μαύρα της μάλλια έλεύθερα από κάθε δεσμό,
πέφτουν πλούσια και σκεπάζουν τους τρυφε-
ρούς της ώμους. Τα μεγάλα δειλούδινα μά-
τια της λήπτουν τόσο παράξενα... Ένα πύ-
ρανο γαυόγελο μισανόγει τα θεία της γεί-
λη, και σαν σε όνειρο, ξαναζώω πάλι τη λε-
πη φωνή της να με συνάξη τόνωτά μου,
και να με καλή κοντά της!

Μια θαθεία ήσυχία άπλώνεται γύρω μου.
Με δυό-τρία βήματα θαήθηκα κάτω άπ' τό
παλίκου της και με φωνή γλυκεία κι' άπα-
λη της ψιθύρισα τα πρώτα λόγια της αγάπης.

Έκείνη, έγει σκύβει όλη σε μένα, κι' έ-
γει άφισει τα μεγάλα φωτεινά μάτια της να
σείσουν με τα δικά μου τα όλογισμένα από
αγάπη. Έτσι που έγω παύονοντας πίσωρε
θάρρος την παρακαλώ με τρεμάμενα τώρα
χείλη να μ' άφισή ν' άνέβω κοντά της και
να της ποσέσω τ'ονατιστός στα μικρά της
πύδια την μεγάλη μου αγάπη και την αίσ-
για λάτρεψα. Κι' έκείνη, σαν ευθυμένη από
αγάπη μου ψιθύρισε γλυκά κι' άργά:

—Ντά, άνέβω... έλα κοντά μου... Σ' ΑΓΓΑ-
ΠΟΛ...

Τό γλυκό φεγγάρι σαν πεισιμασμένο τό-
σα, τρέχει να κρυφεί άόρυστα πίσω άπ' τό
δουλό.

ΜΙΜΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΑΝ

δὲν ἔχετε ὀρεξιν,

Ἦ

εἴσθε ἀναιμικοί,

Ἦ

ὑποφέρετε ἀπὸ

ἀδυναμίας,

νευρασθενείαν,

ἀϋπνίαν

Ἦ

ἔχετε

ἀκατάστατον περίοδον

Ἦ

ἂν εἴσθε

πνευματικῶς ἢ σωματικῶς

κουρασμένοι,

Ἦ

προσεβλήθητε ἀπὸ

έλονοσίαν,

Ἦ

αἰσθάνεσθε

ἀπογοήτευσιν ἀπὸ τὴν ζωὴν,

ὀκνηρίαν πρὸς ἐργασίαν,

Ἦ τέλος ἂν ἔχετε

ἐξανθήματα στὸ πρόσωπον,

ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ κάτωθι δελτίον

Κον Κώσταν Νικολαΐδην Σούδου 17β Ἀθῆνας
Παρακαλῶ διὰ τοῦ τοῦ ἀποστείλῃτε δωρεάν τὴν ἐπι-
στημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς γενικῆς παιδείας τοῦ
ὄργανισμοῦ.

Ὄνοματεπώνυμον.....

Ἐπάγγελμα.....

Πόλις.....

Περιφέρεια.....

(Γράφετε παρακαλοῦμεν ἀναγνώστα)